

Svatá Hora

2

2011

ročník
XLVIII

O askezi • Ze života redemptoristů • Bůh a Boží věci nemohou zestárnout

Askeze se spokojí se systematickým umrtvováním a ovládním naší přirozenosti. Oběť dělá něco více: nabízí naši přirozenost a všechny její schopnosti Bohu. Sebezápor, který je pravdivě nadpřirozený, se musí snažit nabídnout Bohu to, co jsme si odřekli. Dokonalost křesťanského odříkání je v naprostém nabídnutí se Bohu, ve spojení s obětí Krista.

Thomas Merton

OBSAH

Úvodník

Postní triduum **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Vladimírem Horpeniakem **4**

Ze Svaté Hory

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Změna vydavatele časopisu **13**

Havárie na svatohorských schodech **14**

Ohlédnutí – ze starých čísel časopisu **15**

Pozvánka na Noc kostelů **19**

Spiritualita

Dobrá kniha **20**

Poznánky o askezi I. **22**

Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele **24**

Bůh a Boží věci nemohou zestárnout **25**

Informace

Listárna **28**

Exercicie, poutě, bohoslužby **29**

Fotografie na titulní straně časopisu:

Jaro ve svatohorském ambitu

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory
a Dr. Vi. Horpeniak

Postní triduum

„Hned v úvodu, a je tam chyba“, pomyslí si leckdo z pozorných čtenářů. „Vždyť to Triduum má být přece velikonoční.“

Jistě. Tři dny – počínaje Zeleným čtvrtkem a Bílou sobotou konče skutečně nazýváme Velikonočním triduem. To byla také první věc, která mi vytanula na mysl, když jsem v průběhu prvních dvou postních týdnů připravoval liturgickou hudbu tak, aby odpovídala příslušným biblickým textům a mešním modlitbám. Přestože se jí zabývám již patnáct let, patrně poprvé mi z očí spadly šupiny, o nichž jsem nevěděl, a já byl překvapen, jak mnoho zmínek o vzkříšení nacházím v postních biblických textech. Snad každá myšlenka o pokání, utrpení a smrti je okamžitě doprovázena zmínkou o zmrtvýchvstání, zejména o nedělích, které nejsou o nic méně připomínkou velikonočního tajemství, než neděle mimo dobu postní.

Najednou se mi zdálo, že se mi v letošním roce nedostává vhodných písní, které by hovořily, tak jako zmíněné biblické texty, o naději, významném aspektu postní doby. I mnohá kázání, která jsem v této době vyslechl v různých kostelích, jakoby s tíží verše Popeleční středy „Prach jsi, a v prach se obrátíš“ klesla do roviny boje proti lidské špatnosti. Přímluvy pak neustále brojí proti alkoholismu a svatokrádeži. To je jistě správné. Není to však vše. Zesílená snaha o obrácení nám nemá brát ono velké světlo, které je důvodem naší snahy „změnit své smýšlení i skutky.“ Postní dny, zdá se mi, jako by se plíživě stávaly dny věnovanými již zažitému „nějakému“ obrácení a „jakémusi“ odříkání, v nichž už nezbylo místo pro „očekávání vzkříšení“.

Možná se mýlím. Sám pro sebe jsem však letos našel oporu právě v názvu posledních tří dnů postní doby. Nechci se spokojit s názíráním na ně jako na triduum postní, ale rád bych je viděl jako velikonoční očekávání. Vždyť na Zelený čtvrtek, první den Tridua, slavíme především ustanovení eucharistie a kněžství (a nepřipomínáme si především Jidášovu zradu, která je přece také součástí Poslední večeře). A v tomto duchu naděje by se měla nést i celá postní doba.

Pavel Šmolík

Poutník není tulák,

poutník hledá Boha

Rozhovor s historikem Muzea Šumavy
PhDr. Vladimírem Horpeniakem

má svůj původ v mých častých návštěvách Kašperských Hor. První setkání s tímto neúnavným organizátorem kulturně-duchovního života regionu obsahovalo pro mě i jednu drobnou maličkost: při výstupu strmým schodištěm do podkrovní kanceláře Dr. Horpeniaka, z níž se naskýtal krásný výhled po okolních zalesněných kopcích, jsem minul několik lidových dřevorezeb svatohorské madony, známých jako Zalánky. To byl prvotní impuls, abych se zabýval poněkud více historií tohoto šumavského horního a poutního města pod hradem Kašperkem.

Doufám, že následující rozhovor o poutích, liturgii a letmý vzhled do světlých stránek nedávné historie církve, byť se udály v ne zrovna světlých dobách naší vlasti, pro Vás bude zajímavý.

Jste šumavský rodák?

Rodiče na Šumavu přišli po válce, poté, co v Praze viděli plakáty o dosídlení pohraničí. Přišli z města Brody ze západní Ukrajiny. Možná, že měli záměr pokračovat dál, ale na čas chtěli zůstat v Kašperských Horách, které bez úhony odolaly válce. Vzhledem ke komplikaci, která vznikla v důsledku Vítězného února, pak zde ale zůstali nastálo. Toužili sice buď po návratu domů nebo chtěli jít dále, ale obě bylo složité.

Z čeho pramení Vaše láska k šumavskému kraji?

V Kašperských Horách jsem se narodil a toto místo jsem si zamiloval. V tom hrálo roli mnoho okolností, zejména osobnosti, které mě ovlivnily. Jmenoval bych alespoň dvě z nich.

Jedná se například malíře Aloise Moravce, který u nás byl na letním bytě. Rodiče mě totiž měli rádi a vycházeli mi vstříc, a tak když tehdejší ředitel Šumavského muzea hledal ubytování pro malíře, který by pořídil obrazy pro muzejní expozici, otec, který věděl jak rád malují, mu

nabídl náš podkrovní pokojík. Alois Moravec k nám pak jezdil deset let a s sebou přiváděl spoustu osobností. Tak jsem mohl poznat další výtvarníky, jakými byli například Lev Šimák, Ludmila Jiřincová, architektky bratry Kozákovy, nebo – poprvé jsem viděl básníka – Ladislava Stehlíka. V této společnosti jsem také prvně slyšel termíny jako gotika a freska a dovídal jsem se mnoho zajímavého o freskách ve zdejších kostele sv. Mikuláše. Aloisi Moravcovi jsem také nosil barvičky a štafle. Dostalo se mi tak, řekl bych, jakési umělecké osvěty. Také jsem získal obdiv k vlastivědě, historii, památkám.

Další úžasná osobnost, která na mě zapůsobila, byl pater František Novák. Byl to kněz, který – nebýt oné složité doby – byl by jistě nejméně biskupem. Byl nesmírně citlivý, milovník umění a slova, Božího zvlášť. Jeho kázání začínalo často nejen biblickým úryvkem, ale také recitací klasické básně. Jeho osobnost nás fascinovala. Proto jsme byli velmi rádi, když se nám po jeho smrti podařilo dohledat zápisky, kterými se připravoval na kázání (i když je poté často nechával ležet na stolku v sakristii a hovořil spatra – máje už uspořádané myšlenky). Mohl jsem je tak alespoň v odlesku předešlé slávy přetisknout.

Pater Novák nás, mimo jiné, vedl k lásce k literatuře. Vzpomínám, jak mi říkal „Vládo, a četl jsi Kámen a bolest?“ a „Slyšel jsi, kdo to byl Otakar Březina?“ nebo

„Víš, co to je Katolická moderna?“. Mám od něj Hejčlův překlad Starého Zákona nebo Colův překlad Zákona nového.

Měl také pochopení pro mladé lidi. Když jsme přišli na faru, všeho nechal, začal vyprávět a hlavně se ptát. Dále, když mě někdy potkal na ulici, říkával „Vládo, už dlouho jsi nebyl v kostele, pojď zase mezi nás.“

Pater Novák byl člověk, který měl velkou úctu i mezi nevěřícími. Vzpomínám si například na jeho obranu biblického obrazu stvoření proti tendenčnímu popírání. Dokazoval, díky svým znalostem z mnoha oborů, včetně biologie, že Bible má přeci pravdu.

A tak jsme si ho tu mohli užívat pětatřicet let, díky politicky nepříznivým okolnostem. Byl nepohodlný – kdysi kázal v Hostouni asi cosi více, než se tehdy politicky sneslo – a tak byl k nám jaksi „uklizen“. Do Kašperských Hor se však za jeho kázáním sjížděli lidé z dalekého okolí. Jako se chodilo na Mons. Reinsberga do Týnského chrámu, zde se chodilo na P. Nováka.

Je to jistě první ze známek Kašperských Hor coby poutního místa...

...Tenkrát byla ještě doba, kdy se na faru chodilo podiskutovat na úrovni. Každý týden se u něj na stole nalézala nová hromádka knížek. A nebyla to literatura jen nábožensky zaměřená. Člověk se tam mohl například seznámit s tehdy vycházející Antickou knihovnou. Víím, že mi ještě nebylo ani patnáct let a maminka mi říkala: „Co ti to ten farář dal? Triumvírové lásky! To přece ještě není nic pro tebe!“ Ale byla to antická literatura, a Pater byl nad věcí: „Vládo, tomu možná ještě nebudeš docela rozumět, ale je to krásný jazyk...“ Vždyť ve středověku mniši opisovali i antickou literaturu: filosofy i milostnou literaturu, třeba Publia Ovidia Nasa, protože to je krásná latina, úžasný jazyk a slovní projev.

Tyto dvě osoby mě asi nejvíce ovlivnily. Byli samozřejmě i další, zejména mnozí dobří učitelé. S některými se dodnes přátelsky setkávám jako s Emilem Kintzlem, Josefem Bártíkem nebo Karlem Větrovcem. V novoosídleneckém pohraničí většina lidí vnímala svůj pobyt zde jako „vyhnanství“, ale ti, kteří sem přijížděli o prázdninách nebo opravdoví patrioti, mi říkali, „Človče, tady je ráj!“ Já jsem si pak postupně uvědomoval, že je to skutečně pravda.

S šumavskou kopií svatohorské Madony

Jak se vyvíjel Váš vztah k víře?

Vždy, když jsem přišel do kostela, kde zněly varhany a lidé zpívali, mě to uchvalovalo. Kostel mě fascinoval už od dětství. I proto jsem si varhany zamiloval snad již v předškolním věku a dodnes na ně hraji. První modlitby mne naučila maminka. Štěstím bylo, že jsem mohl alespoň rok navštěvovat výuku náboženství a s vrstevníky se připravovat na první svaté přijímání. Dodnes vzpomínám na strhující a barvitě líčené biblických příběhů v podání vynikajícího patera Nováka.

To vše byly inspirace načerpané tady na Šumavě. Studoval jste ale též v Praze. Nepocítil jste někdy touhu působit „ve větším městě“?

Jistě, měl jsem možnost studovat v Praze – ruštinu, ukrajinštinu, dějepis a později i dějiny umění. A opět, i v Praze jsem poznal mnoho osobností, dnes legend – prof. Kafku, Petráň, Grause, Pešinu, Dr. Neústupného a Huňáčka, byly mezi nimi ale i výteční spolužáci – Halík, Babička, Slavík, Bělina, Koenigsmarková, Palach. Pro mě byl však vždy ideál vrátit se zpět. Nač se cpát do Prahy, byť jakkoliv krásné, když doma můžeme být jakousi hláskou troubou kultury, krásy a víry. Vždyť možná právě tady v klidu Šumavy je možné hudbu vstřebat lépe než v hlučném velkoměstě. A to samé platí o slově Božím. Tady, když vyjdete z kostela, Vás

obklopuje ticho, zpívají ptáci a večer po koncertě slyšíte cvrčky, zatímco v Praze vstoupíte do ulice plné hluku. Tady se můžete ideálně zklidnit a soustředit se na tvůrčí práci.

Vzpomínám si na album P. Nováka, kde přednosti Šumavy pěkně vystihl: měl v něm uspořádaný různé pohledy na Kašperské Hory, hrad Kašperk, zdejší kostely, madony a malebnou krajinu okolí. Nadpis zněl: „Království Boží na zemi.“ Je tedy jistě důvod být tady šťasten.

Jak byste popsal vztah mezi Svatou Horou a Kašperskými Horami?

Z tohoto kraje se na Svatou Horu pravidelně chodilo. Často se při pouti kombinovala třeba cesta pěšky na Svatou Horu a zpět zase vlakem. Dřevořezby svatohorské madony – tzv. Svatohorky se tam kupovaly a byly tak oblíbené, že si tu lidé podle nich začali vyřezávat kopie – ne každý se na Svatou Horu totiž dostal. Znalec by asi ukázal, které z nich je pravá Zalánka a která místní šumavská kopie.

Kašperské Hory leží na cestě Via nova, kterou se občanské sdružení se sídlem na Stachách, tedy nedaleko Kašperských Hor, snaží obnovit. Má tato cesta i historické kořeny?

Existují samozřejmě i pamětnické záznamy o putování na Svatou Horu po cestě z Bavorského lesa

přes Kašperské Hory. Zajímavě o tom pojednává například kniha Einmal im Leben auf dem Heiligen Berg Prof. Reinharda Hallera. Lidé vlastně putovali po staré Vintířově cestě z Niederaltaichu do Prahy, která vedla kolem Svaté Hory. Bavorští poutníci se zastavovali v Dobré Vodě u Hartmanic. Zde nebo v jiných místech na Šumavě cestou nocovali.

Jaké Vy jste absolvoval pouti na Svatou Horu?

Mnohé, naposledy jsem si tam před několika měsíci koupil růženec.

Kaple Grantl

Poprvé to bylo někdy v pozdních padesátých letech, když jsem se účastnil zájezdu do středních Čech, pořádaném místním Národním výborem v Rejstějce. Nebylo to sice v plánu, ale zastávka byla také na Svaté Hoře – většina účastníků si to přála. Samozřejmě se to nijak nevykazovalo... A tehdy ještě při zájezdu šveholila němčina...

Mají poutě na Svatou Horu nějaký dopad na Váš region?

Svatá Hora je fascinující. Jít tam na pouť bylo v minulosti zcela normální. Když si připomenu ještě školácké vzpomínky, při kašperskohorské pouti se v závěru bohoslužby nebo na jiném význačném místě bohoslužby zpíval Svatohorský Zdrávás. Tak bylo možno například v padesátých letech, která mám ještě v paměti, si i u nás pouť na Svatou Horu zpřítomnit.

Kašperské Hory jsou rovněž známy jako poutní místo – jejich počátek nalezneme v kapli zvané Grantl u vodního pramene, v níž je umístěna kopie milostného obrazu P. Marie Klatovské. V čem se podle Vás odlišuje život poutního místa od ostatních farností?

Jsem přesvědčen, že farnosti – poutní místa a zvláště farnosti na Šumavě fungují trochu jinak než klasické farnosti ve vnitrozemí. Říkáme-li ve vnitrozemí: „Ano, tady máme stálou klientelu, je zde cca sto farníků, jimž se věnujeme,“ tak tady tomu je jinak. Stálých návštěvníků bohoslužeb není sice tolik, ale je zde velký příliv hostů. Šumava, můžeme říci, je vyhledávanou destinací, lidé sem přicházejí za odpočinkem. A samozřejmě rádi využívají i další možnosti, které se jim nabízejí. Ať už je to pohyb v přírodě nebo turistické cíle – vrcholky hor, slatě, Povydří... Pak jim ale zůstávají volné neděle a sváteční dny a tito hosté samozřejmě vedle rekreace těla uvítají také rekreaci ducha.

Zdá se mi, že členy turistických spolků a „víkendisty“ z Prahy trochu přeceňujete...

Mám to vyzkoušené za léta praxe. V minulosti jsem se zde například angažoval v místním kině při pořádání filmových festivalů. Díky návaznosti na různé velké festivaly, například ten karlovarský, jsme zde mohli pořádat malé přehlídky premiérových historických, hudebních, a dalších filmů. Bylo až podivuhodné, že v čase prázdnin se tenkrát i film setkával s velkým zájmem především letních hostů z blízka i daleka.

Podobně Muzeum Šumavy, kdyby bylo zaměřeno pouze na místní klientelu – můžeme říci z malého města, pak by mohlo být muzeem maličkým, řekněme ve dvou místnostech. My ale pracujeme pro lidi nejen z České republiky, ale též ze zahraničí. A ti skutečně přicházejí. Nakonec letní turistická sezóna nás inspiruje k celým cyklům tematických výstav, které svým obsahem a zaměřením přesahují rámec místa i regionu. Platí to zejména o sérii uměleckohistorických výstav věnovaných křesťanské ikonografii, které připravujeme řadu let s profeso-

Kaple Grantl***Jedna z legend o vzniku kaple***

Před lety žila v Klatovech zbožná žena.

Když umřela, odkázala svým dětem starý mariánský obraz. Po její smrti se nejstarší syn vypravil do světa a vzal si s sebou obraz na památku. Na své cestě přišel také do Kašperských Hor.

Zastavil se tu, aby si po namáhavé pouti odpočinul. Když chtěl ale pokračovat v cestě, nemohl s tlumokem hnout z místa. Sám si nevěděl rady, a tak doběhl k místnímu faráři na poradu.

Pan farář byl toho názoru, že se Matce Boží ukryté v tlumoku na Kašperských Horách zalíbilo a chce zde zůstat.

Postavili tu tedy muka a obraz na ně umístili. Po nějakém čase tudy jel čeledín s těžkým nákladem. Koně již nemohli dál ťanout a zastavili se u božích muk. Čeledín byl surovec, začal koně práskat bičem a v zápalu hněvu udeřil i obraz Panny Marie. Z čela Matky Boží začala vytékat krev. Na místě zázraku pak zbožný lid postavil kapli Panny Marie Klatovské.

Stavba kaple

Kaple byla vybudována na konci 17. století, přestavěna v roce 1773 a nově postavena v roce 1815 až 1816 z iniciativy děkana Mikuláše Töppera.

Tehdy získala svou pozdně barokní podobu. Na severní straně kaple vytéká do kamenného koryta vydatný pramen a uvnitř je na dřevěné desce namalována kopie klatovského mariánského obrazu z 18. století.

rem Janem Roytem. Jsme tedy jaksi poutním místem nejen duchovním, ale také kulturním, a toho je třeba využít.

Jsou podle Vás v oblasti poutního ruchu v kašperskohorském regionu nějaké rezervy?

Myslím si, že dosud nevyčerpané možnosti jsou na straně duchovní. Máme to štěstí, že Šumava má několik významných poutních míst. Z nich Kašperské Hory jsou jednoznačně známé. Dále je zde Dobrá Voda, poutní místo spjaté se svatým Vintřem, s obrovským zájmem zejména ze zahraničí, který ale zase bohužel ne zcela využíváme. Veliký zájem o Dobrou Vodu zaznamenáváme například z mateřského kláštera svatého Vintře v Niederaltaichu, což je klášter v současné době s ohromnou aktivitou na poli ekumenismu – jsou tam paralelně pěstovány dvě liturgie: byzantská a klasická latinská. Tento klášter má rovněž centrum pro duchovní studia a církevní školu. Také je možné zajistit si desetidenní pobyt v klášteře včetně všech aspektů mnišského života. Tyto možnosti ale v Čechách příliš nenabízíme, což je škoda.

Dostáváme se tak zpět domů. Co tedy udělat po lepší využití domácího „poutního potenciálu“?

Asi bych se znovu vrátil k myšlence rekreace těla. Je třeba, abychom kromě turistických disciplín a podobně nabízeli také občerstvení ducha. Jsme tu od toho, abychom v oněch suchých měsících, kdy se mohli připravovat na setkání (českobudějovická diecéze, do níž patříme, vydává dokonce i časopis s tímto názvem), tedy připravme se v této době klidu na setkání s návštěvníky našeho města, potažmo chrámu. S turisty, kteří se i naším přičiněním mohou stát poutníky.

Máme nač navazovat?

Využijme tradice, v níž hory představují místo setkání s Bohem, a to už od biblických starozákonních dob. Byly místem, kam se putovalo a putuje. Bible říká „Aj, vyvýšena bude hora Hospodinova a pohnou se k ní všichni národové.“ A tady je ta možnost, že k nám mohou přijet nejen Baveři (díky sv. Vintřovi), ale na Šumavu přijíždějí i poutníci z jiných částí Německa, samozřejmě z Čech, zejména z Prahy, objevují se však i lidé odjinud. Toho je třeba využít a nabídnout jim uvolněné prostory, například nevyužité šumavské fary.

Jaký máte názor na využití podobných objektů?

Domnívám se, že je nešťastné řešení, houfně se jich zbavovat a prodávat je. Bylo by možné využít je například jako místa setkávání, školení, ke konání exercicií (jak tomu snad již opět bude v domě sv. Vintře v Dobré Vodě) nebo třeba nabízet tyto prostory pro aktivity kulturní a hudební.

Například i vy (myšleno Svatohorský chrámový sbor) využíváte krásného prostředí šumavských Kašperských Hor pro svá soustředění, ovšem bydlíte v penzionu. A právě pro podobné aktivity by bylo možno v budoucnosti využít prostory far, zejména pro sezónní letní akce.

I různé uskutečněné poutě by pak k tomuto využití dotyčných prostor mohly být pobídkou, motivem. Nakonec tradice poutnických domů, i na Šumavě, konkrétně v Dobré Vodě u Hartmanic, má tradici sahající až do 17. století.

Byl jste a snad i v budoucnu budete hybatelem a organizátorem poutí v Kašperských Horách. Mohl byste našim čtenářům popsát Vaše chápání poutě a přiblížit jim její zákulisí?

Už samo slovo pouť skrývá řadu významů. Náš život je cestou, poutí... Společenství křesťanů putuje dějinami k cíli, který je nad všemi cíli... Poutníci se vydávají

na místa, kde předpokládají zvláštní blízkost Boží milosti. Je tedy dost zodpovědností na obyvatelích poutních míst, aby byli připraveni na přijetí poutníků, aby byli dobrými hostiteli.

Pouť jako slavnost setkávání je třeba připravit. Podobně jako když k nám domů přijde návštěva, tak poklidíme, připravíme pro hosta občerstvení a nějaký program. Rovněž naše návštěva se na příchod k nám připravuje. To všechno se může a má dít i na půdě církevní: setkávat se s křesťany s širokého okolí, třebaš – v našem případě – nejen z Čech, ale třeba také z Bavorska. Ze strany hostitelů jde především o řádnou přípravu poutních bohoslužeb, aby byly opravdu bohopotou, aby byly krásné a důstojné, aby je umocňovala krásná hudba i zpěv, aby svatá místa zářila čistotou a upraveností. Také přítomnost skutečně duchovních a charismatických osobností, které mají co říci lidem dneška, by měla být samozřejmostí. Účast na slavnosti by měla samozřejmě vyústit do osobních setkání...

Hlavní pouť v Kašperských Horách se koná v den svátku P. Marie Sněžné. Jaké další termíny poutí jsou / byly u Vás obvyklé?

Velmi starou tradici v Kašperských Horách měla červencová pouť ke svaté Anně, do poutní kaple na hřbitově. Lidé v Kašperských Horách dodnes slaví nebo si připomínají patrocinia místních kostelů sv. Mikuláše a sv. Markéty.

Z poutních míst v nejbližším okolí bych zvláště připomněl Strašín s poutním kostelem Narození Panny Marie, kde se pouť slaví ve dvou termínech – na pondělí velikonoční a začátkem září.

Po přestávce několika desetiletí se nyní opět prokazuje úcta svatému Vintřovi v Dobré Vodě u Hartmanic v červnu a říjnu. Nanebevzetí Panny Marie je zasvěcena bývalá poutní Hauswaldská kaple u Srní. Teprve loni se obnovila tradice letních poutních svatopropokopských setkání v Nicově u Stach. Starým poutním místem je nedaleká Sušice s milostným obrazem Panny Marie Bolestné v kapucínském kostele a kapli sv. Anděla Strážce na vrchu Stráž.

Jaké zvláštnosti čekají účastníky poutí v Kašperských Horách?

Například v roce 1996 jsme ve spolupráci s jedním knězem, který je biritualistou – slouží současně klasickou latinskou liturgií i byzantský obřad – pořáдали pouť zaměřenou právě na byzantskou liturgii. Účastnil se jí sbor sv. Vladimíra z Prahy, přijel na ni tehdejší apoštolský exarcha Mons. Ivan Ljavinec a jeho generální vikář. Toto se opakovalo až do počátku prvního desetiletí nového století, kdy došlo ke změně našeho duchovního správce. Nakročeno tedy je.

Jaké prvky má, podle Vás, pouť obsahovat, tedy kromě těch duchovních? (Má-li ovšem být pouť vůbec něčím více než jen liturgií?)

Liturgie je jistě páteří poutních setkání. Tradice nám však ukazuje, že pouť nemusí, skoro bych řekl nemůže být jen takto úzce specifikována. V jejím rámci nemusí jít jen o čistě duchovní program, ale zařazeny mohou být také body určené širší

P. Marie Klatovská, deskový obraz z kaple Granti

veřejnosti, protože snaha otevřít se co nejširší skupině lidí je velmi potřebná. Je pak velmi zajímavé sledovat, kdo je takovýmto programem osloven.

Například naší snahou pomoci nějak s opravou hřbitovního kostela sv. Mikuláše, nejstarší sakrální stavby Kašperských Hor, byla inspirována i zpěvačka Lucie Bílá, která uskutečnila benefiční koncerty na opravu této památky, samozřejmě s repertoárem odpovídajícím prostředí i příležitosti, při níž se koncerty konaly. Vystupovala zde například s chlapeckým sborem Boni pueri, což je velmi kvalitní soubor. V rámci poutních slavností se v uplynulých letech uskutečnila řada doprovodných akcí, zejména koncertů, v nichž vystoupily soubory jako Schola Gregoriana Pragensis, Capella Regia, Musica Florea, soubor Laetitia, varhaníci Robert Hugo, Michal Novenko či Markéta Schley-Reindlová...

Z kašperskohorské pouti v roce 1999

Jakým konkrétním způsobem lze podle Vás do kostela přivést onu „širokou veřejnost“?

Naší snahou především bylo, aby ve dnech pouti ožily všechny tři místní kostely. V nich pak se konaly bohoslužby a koncerty, Muzeum Šumavy je často doprovodilo tematickou výstavou – např. v roce 2000 to byla expozice Zahrada Mariánská. Liturgie se pak střídaly prostá s lidovým zpěvem a recitací s byzantskou liturgií, vícejazyčnou bohoslužbou nebo slavnou latinskou liturgií s figurální hudbou v kostele sv. Markéty. Zkrátka stůl duchovních a kulturních hodnot je prostřen a na něm se nabízí každému něco. Přiznám se, že zpočátku jsem v sobotním předvečeru zařazoval dokonce i liturgii s tzv.

rytmickou hudbou s ohledem na požadavky mladých křesťanů. Zvali jsme proto tehdy našeho pozdějšího duchovního správce, aby se svojí mládeží tuto liturgii uskutečnil.

Jmenoval jste ale opět spíše liturgické body programu poutě, jak tedy dosahujete vytyčeného cíle oslovení široké skupiny lidí?

Napodobením vzoru jezuitů: snažit se přilákat co největší možný počet účastníků tak, že liturgii ukážeme jako krásnou a mnohostrannou. Často se setkávám s tím, že lidé stojící mimo církev říkají: „Ta mše je stále stejná, a pořád ten Olejník...“ Najednou tu slyšeli Fuxovu nebo Mozartovu mši. Viděli krásná roucha, která k slavnostní liturgii patří. Střídali se zde významné soubory a zpěváci, z nichž mnozí se zde připravovali před natáčením hudby na CD a velmi rádi dobročinně vystoupili při liturgii.

Jsem přesvědčen o tom, že při slavnostních bohoslužbách, kde se i ze zvědavosti seběhnou lidé, je toto prostředí, kde zní nádherná hudba, může přitáhnout. I nahodilí návštěvníci mají vidět krásnou liturgii: krásná roucha, zpěvy, zvuk zvonů. Pamatuji si, jak sebou pan nuncius Coppo trhnul, když v úvodu mše zněla Charpentierova hudba, kterou asi ve venkovském chrámu nečekal. Ale proč by nemohla znít?

V roce 2000 jste oslavili Jubilejní poutě...

...jejich příprav se mohl zúčastnit každý. Pomáhali nám třeba mladí křesťané ze Sušice. Rodiny s dětmi - říkal jsem tehdy: zabělíme presbytář ministranty – vaše děti především mohou ministrantovat. Zaměstnali jsme zvoníky, to je přece prastará liturgická služba. Stanice mladých techniků se účastnila při organizování slavnostního procesí, v němž byli také hasiči, družičky a skauti. Vznikla tak akce, která začala zajímat i sdělovací prostředky, kterým, když se jim dalo na vědomí, že v rámci poutě bude mít besedu Tomáš Halík, na mši přijedou tři biskupové, kteří

také přinesou a vysloví mnoho zajímavých myšlenek, vystoupí kvalitní hudební soubor. To vše pak bylo příčinou, že se této pouti zúčastnily dva televizní štáby, což bylo prima. Radiožurnál opakovaně vyhlásoval, že po šedesáti letech bude v Kašperských Horách opět tradiční procesí.

Pak si lidé mohou říci: „Ano, na tu pouť musíme, uvidíme pana arcibiskupa“ nebo „uvidíme Lucii Bílou.“ Všude by ale měl mít tento program duchovní podtext a zachytit obecnost pro ideu křesťanství.

Hovořil jste o procesí. Není to dnes již přezítok?

Nedělejme z církve ghetto. Otevřme se zejména sekulární veřejnosti a seznamme ji s tím, že liturgie je krásná. Že takové myšlenky, které zaznívají v rámci bohoslužeb, neuslyší nikde jinde a může je to obohacovat. Že nemusí hledat útěchu ve východních náboženských směrech, které nám nejsou vlastní, když se s křesťanstvím mohou setkávat na každém rohu, budou-li chtít. Právě procesí patří k nejstarším náboženským projevům. Je výzvou k chůzi, vyjítí, výzvou k aktivitě, k opuštění strnulosti, to jsou nejvládnější symboly pouti. U nás v Čechách je ohromné domácí bohatství s tisíciletou tradicí, jehož objevování – dnes jsme misijní území – je nesmírně fascinující. V něm vidím možnost evangelizace skrze krásu liturgie!

Jak vypadá Vaše příprava na liturgii?

Sice rád spím, ale někdy se probudím dříve, a zejména v neděli ráno pravidelně poslouchám stanici Vltava, kde běží cyklus Liturgický rok, nyní v duchovních písni, ale to podstatné je pořad Ranní slovo, v němž přední čeští profesori a teologové rozebírají biblické texty. To je úžasná příprava na bohoslužbu. Není dost dobře možné vstřebat vše až při bohoslužbě, když všechna čtení a modlitby vyslechneme poprvé při mši v kostele. Je jistě vhodné si texty přečíst dopředu, abychom mohli liturgii lépe vychutnat. Můžeme se i připravit na kázání, třeba i v duchu polemizovat s kazatelem, vidět i další roviny biblického úryvku na základě skutečností, které jsme vyslechli nebo se dočetli jinde. Někdo jiný naopak při bohoslužbě sleduje hodinky nebo přemýšlí o tom, co bude k obědu.

Letmo se zmíním, že tradice poutí, kterou se Vám a spolupracovníkům podařilo v devadesátých letech obnovit, ne zcela přetrvala do současnosti...

Je nám líto, že byla tato tradice přerušena. Zejména zpočátku často docházelo k trapasům, když lidé očekávali obvyklý program, příjezd nějakého známého a dobrého kazatele nebo celebranta, a čekali před kostelem, jehož brána byla zavřená a poutní mše v něm poněkud nenápadně už začala. Často ani na dveřích kostela nenašli listek s oznámením, že se zde slaví pouť...

Nezbývá, než popřát Vám, aby se bohublý poutní ruch do Kašperských Hor vrátil. Jak však uzavřít tento rozhovor?

Nejlépe snad myšlenkou již zmíněného dlouholetého kašperskohorského faráře P. Františka Nováka, která pochází z jednoho jeho vítání poutníků v místním poutním kostele P. Marie Sněžné:

„Předmětem pouti a putování je vždy zasněžení, duchovní osvětlení a projevení víry. Poutník není ani tulák, který neví odkud a kam jde, nezná cíl cesty, není ani cestovatel, který jde jen za poznáním, zábavou a vyražením, není ani turista, který hledá jen krásy umění nebo přírody či rekreaci, ale poutník hledá Boha!“

S PhDr. Vladimírem Horpeniakem hovořil Pavel Šmolík

Zprávy ze Svaté Hory

- ☐ V pátek 28. ledna ve večerních hodinách **zemřel** nejdelší svatohorský duchovní správce **P. Zdeněk Adler**, osobní děkan a nesídelní kanovník vyšehradský.

P. Zdeněk Adler se narodil 23. 8. 1920 v Moravské Ostravě. Vysvěcen na kněze byl v Praze 29. 6. 1946. Působil jako kaplan v Maloticích, Kladně a Kralovicích, jako administrátor v Kozlancech,

Kralovicích, Potvorově, ve Vysoké Libyni, Rakovníku, Olešné a v Lužné u Rakovníka. R. 1954 se stal vikariátním sekretářem vikariátu Plasy, r. 1958 administrátorem rakovnického vikariátu. Od 1. června 1972 byl administrátorem na Svaté Hoře u Příbrami, kde se zasloužil o obnovu požárem poškozeného poutního místa. Od 1. 1. 1990 působil ve Středoklukách a Tuchověčích. Od r. 2004 byl ve výslužbě, nejprve v Mukařově, poté v Charitním domově ve Staré Boleslavi. R.I.P.

- ☐ V pátek 11. února změna při odpolední mši svaté o **patrice P. Marie Lurdské** francouzská barokní hudba pro zpěv a varhany v podání sólistky Jihočeského divadla Kateřiny Falcníkové a Pavla Šmolíka.
- ☐ V sobotu 12. února v 16.30 se konaly další **latinské chorální nešpory**.
- ☐ V sobotu 19. února **Výbor Matice Svatohorské** na svém **105. zasedání** doporučil podat žádost o DMS (dárcovské textové zprávy) na dokončení stavby velkých varhan, vzal na vědomí informace o jednání s p. Charyparem z Březnice, který bude jednat o dotaci na bezbariérový přístup na Svatou Horu, uzavřel vyúčtování prodeje vánočních CD, jednal o přípravě Výroční členské schůze, poutního zájezdu Matice do Bodenmais. Rovněž navrhl umístění haptického modelu Svaté Hory a od P. Šmolíka přijal informace o případné soutěži pro děti „Namaluj Svatou Horu“ a schválil aktualizaci materiálů o činnosti Matice v minulém roce (nástěnka a letáky v ambitech).
- ☐ V úterý 22. února v 19.00 proběhl v biskupském

pokoji svatohorské rezidence první **koncert** letošního cyklu Hudba v nezvyklých souvislostech – koncert **pro sólovou kytaru**. Vystoupil Ivan Boreš, který přednesl skladby starých i soudobých autorů.

- ☐ **Popeleční středou** jsme 9. března zahájili čtyřicetidenní přípravu na Velikonoce.

V pondělí a úterý před Popeleční středou byla dopoledne ve svatohorské bazilice vystavena Nejsvětější Svátost.

Jako hudební vstup do postní doby zazněla o první neděli postní 13. března při mši svaté v 9.00 hudba A. Brucknera pro sbor, varhany a dva lesní rohy.

- ☐ Na svém **106. zasedání** dne V sobotu 19. března **Výbor Matice Svatohorské** jednal o přípravě výroční členské schůze, poutním zájezdu Matice do Bodenmais (bude dvoudenní, s přespáním v Kašperských Horách, 18. – 19. června 2011), dalších možnostech propagace sbírky na stavbu velkých varhan a benefičním koncertu za stejným účelem, který se uskuteční 8. června 2011 ve svatohorské bazilice.
- ☐ Ve dnech 24. až 27. března Svatohorský chrámový sbor absolvoval tradiční **jarní soustředění** v Kašperských Horách, kde připravoval hudbu pro letošní Svatý týden a Velikonoce.
- ☐ Ve čtvrtek 24. 3. 2011 **zemřel** ve věku 79 let v pelhřimovské nemocnici **P. Josef Hanžl**, CSsR, správce farnosti Chvojnov a emeritní dlouholetý duchovní správce v Pelhřimově.

P. Josef téměř 36 let sloužil obětavě ve farnostech Pelhřimov, Chvojnov, Vyskytná, Zachotín a Červená Řečice. Rozloučení se zesnulým se konalo v sobotu 2. dubna 2011 ve farním kostele v Pelhřimově. R.I.P.

- ☐ Počínaje nedělí 27. dubna se **P. Zdeněk Šilhánek**, CSsR ujal dočasné **duchovní správy na Hoře Matky Boží** v Králíkách, kam po několika let redemptoristé pouze dojížděli. Vyprošujeme otci Zdeňkovi Boží

milost a pomoc v této činnosti.

- ☐ Ve středu 31. března v 10.30 sloužili **vikáři českobudějovické diecéze** společně s biskupy Mons. Jiřím Padourem OFMCap a Mons. Pavlem Posádem v rámci svého setkání mši svatou ve svatohorské bazilice.
- ☐ V pátek 1. dubna v odpoledních hodinách **promluvil** svatohorský administrátor **P. Josef Michalčík**, CSsR

ve **vysílání regionálního rozhlasu** z mobilního studia, které se v té době nacházelo na příbramském náměstí. Hovořil o současných aktivitách Svaté Hory. Poté svatohorský regenschori připojil informace o stavbě svatohorských velkých varhan.

- ☐ **Mše svatá** v neděli 3. dubna v 9.00 byla **přenášena stanicí ČR2** Praha. Celebroval P. Stanislav Příbyl, CSsR.
- ☐ Ve dnech 6. až 8. dubna **nahrával** svatohorský titulární varhaník, h. c. **Doc. Jaroslav Tůma** ve svatohorské bazilice pro Český Rozhlas.
- ☐ V sobotu 9. dubna se uskutečnila **Postní duchovní obnova**, kterou vedl příbramský rodák a dlouholetý sekretář Miloslava Kardinála Vilka **P. Tomáš Roule**. Duchovní obnova byla zahájena katechezí, po níž následovala kající pobožnost a adorace s možností přijetí svátosti smíření. Mše svatá byla slavena v 11.00. Program byl uzavřen koncertem na motivy gregoriánského chorálu, kterým byla postní obnova programově propojena s prvním letošním **kurzem** nově vzniklého **Centra pro duchovní hudbu MONS**, který byl zaměřen na **gregoriánský chorál** a jeho místo v současné liturgické hudbě. Kurz byl zakončen latinskými chorálními nešporami.
- ☐ V průběhu druhého dubnového týdne byl v ambitu **instalován a požehnan haptický model**, který pořídila Matice Svatohorská. Jeho benedikce se v neděli 10. dubna po mši svaté v 9.00 ujal P. Anton Verbovský, CSsR.

Změna vydavatele časopisu Svatá Hora

Vážení čtenáři,

z provozních důvodů **došlo ke změně vydavatele časopisu Svatá Hora**, kterým se stává od 1. dubna 2011 **Matice Svatohorská**.

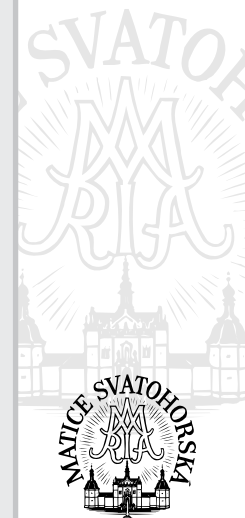
K tomuto řešení došlo zejména vzhledem k historickým vazbám Matice Svatohorské, iniciátora vzniku časopisu, který zejména v období první republiky (od r. 1922) sloužil jako věstník Matice. Tato situace trvala až do nuceného přerušení vydávání časopisu v roce 1949. Matice byla v té době hlavním hybatelem stavební i rekonstrukční činnosti na Svaté Hoře (stavba exercičního domu, nových varhan, rekonstrukce náměstí atd.).

Prvním impulzem znovuzrození časopisu byl skromný počátek jeho novodobé éry pod patronátem P. Josefa Břicháčka. K dalšímu rozvoji došlo zejména péčí svatohorského faráře P. Stanislava Příbyla. S odchodem P. Příbyla ze Svaté Hory časopis postupně převzali jako šéfredaktori P. Josef Michalčík a poté P. Anton Verbovský. Roku 2011 nakonec dochází k opětovnému převzetí vydávání časopisu Matice Svatohorskou, jak již bylo zmíněno výše.

Praktickou stránkou tohoto faktu je především úsilí Matice o získání finančních prostředků potřebných pro vydávání časopisu (cca 300.000 Kč ročně, z čehož vyplývají náklady na výrobu jednoho výtisku cca 15 Kč). Tyto náklady byly dříve hrazeny z Vašich darů, respektive předplatného za časopis a doufáme, že tomu tak bude i nadále. **Prosíme Vás, abyste své příspěvky na časopis směřovali výhradně na účet Matice Svatohorské č. ú.: 523967309/0800**. K tomu slouží i v tomto čísle vložené složenky, u nichž, prosíme, vyznačte platbu pro časopis v kolonce „účel platby“.

Vzhledem k tomu, že editoři časopisu se nezmění, doufáme, že i nadále bude pro Vás toto periodikum přitažlivé.

Za redakci Pavel Šmolík

Havárie na svatohorských schodech

V prvních týdnech letošního února došlo v horní části svatohorských schodů těsně před jejich vyústěním do ambitu k drobnému odchlípnutí stropní omítky. Po prozkoumání stropu bylo zjištěno, že pod povrchem se skrývá patrně zásadnější problém a strop by mohl ohrožovat návštěvníky. Proto byla nepatrná horní část svatohorských schodů (asi jejich 15 m) dočasně uzavřena.

Havárie byla nahlášena příslušným úřadům, strop byl odborně zajištěn výdřevou a v současné době se pracuje na zjištění příčiny špatného stavu stropu (jímž může být např. zatečení a pod.). Poté dojde k opravě stropní konstrukce tak, aby schodiště mohlo být v co nejbližší době zpřístupněno.

Jsou schody i přesto přístupné?

Ano, částečně. Uzavřena je vstup do schodů ze svatohorského ambitu a k ambitu přilehlé obdélníkové schodiště s asi čtyřiceti schody. Vstup do svatohorských schodů v obvyklých časech je však možný vně areálu, bočním vchodem u krápníkové kaple sv. Máří Magdaleny (vyjděte z Pražské brány ven a stále vpravo kolem areálu). Ostatní východy směrem do města Příbramě včetně dolního vchodu v Dlouhé ulici jsou i nadále přístupné.

Prosíme, přispějte prostřednictvím Nadačního fondu na opravu svatohorských schodů!

Nadační fond na Svatohorské schody a zvelebení okolí

Nadační fond na Svatohorské schody a zvelebení okolí pečuje především o Svatohorské schody, které jsou jedním z architektonických symbolů Svaté Hory. Schody spojují poutní místo s městem Příbramí.

Na počátku 90. let byly Svatohorské schody pouze ruinou. Za účelem jejich obnovy vznikla Nadace na obnovu Svatohorských schodů. Schody se podařilo díky darům mnoha dárců obnovit během několika měsíců a byly vysvěceny v říjnu 1993. Nadace se v roce 1999 přeměnila na Nadační fond na Svatohorské schody a zvelebení okolí. Fond byl 3. srpna 1999 zapsán do nadačního rejstříku vedeného u Krajského obchodního soudu v Praze do oddílu N, vložky číslo 278. Nadační fond byl zřízen za účelem ochrany kulturní památky Svatohorských schodů a pečuje tedy o jejich obnovu, údržbu a provoz. Zabývá se také zvelebováním okolí Svatohorských schodů,

usiluje o zapsání Svaté Hory do seznamu světového dědictví UNESCO. K jeho plánovaným projektům patří zkvalitnění služeb příchozím poutníkům a návštěvníkům (vybudování stravovacích a ubytovacích zařízení), výstavba rozhledny poblíž svatohorského areálu a jiné. Fond se podílel také na obnově křížové cesty v parku poblíž svatohorské studánky.

Nadační fond na Svatohorské schody a zvelebení okolí je místem spolupráce mezi poutním místem a městem Příbramí. V současné době shromažďuje fond finanční prostředky především na údržbu Svatohorských schodů, např. v loňském roce zajistil jejich kompletní výmalbu (zakrytí vandalských sprejových nápisů).

Nadační fond na Svatohorské schody a zvelebení okolí

Svatá Hora 591, 261 80 Příbram, IČ: 25785311

Bankovní spojení:

č. ú.: 520096309/0800,

Česká spořitelna, a.s., Milínská 166, 261 22 Příbram

Z kroniky Svatohorské. — Léta Páně 1660. (Diarium Svatohorské r. 1660. Str. 476).

„O jedné zebračce, v Praze hrubě známé, která byvši hluchá, kulhavá, na rukou chromá, nad to všecko od dvou let šlakem poražená na Svaté Hoře divně jest uzdravena, v sedmdesátém třetím létu svého věku.

Rok šestnáctistý šedesátý a v něm měsíc červen, přinesl cos velmi divného Pražanům, Příbramským, i všem svatohorským poutníkům, čímž nejdůstojnější Svatohorská Královna své zázraky a slávu velice rozmnožila, stvrdila a zvelebila. Byla v Praze babice jménem Salomena Lunačka, všem po všech městech pražských, obzvláště pak dětem velmi dobře známá; neb nemohouc sama choditi, musela se dáti od dcery po městě nositi, kteráž ji nosívala v nůši. Že pak bába neuměla mlčeti, ale z nůše pronesla ledacos, co se líbilo dětem, proto rozpustilá mládež za ní běhala a velkou radost z toho měla, když starou „Lunačku“ poškádliti mohla.

Zalím dcera, buď že jí omrzelo matku tak dlouho nositi, anebo raději z pobožnosti, vsadivši matku do nůše, nesla ji na Svatou Horu, přes sedm mil dobře měřených. Buď jak buď, věc jistá jest, že léta 1660 devátého dne měsíce června přinešena jest na Svatou Horu. Když tehdy tak, jak jsem nyní oznámil, dostala se do svatohorské kapličky a tam, jakož i dcera horlivě se k Rodičce Boží za uzdravení modlila a po svaté zpovědi a přijímání Velebné Svátosti napivši se svatohorské vody usnula, po procitnutí hned ještě toho dne všech svých nemocí pojednou byla zproštěna. Povstala na nohy, vládla rukama a slyšela dobře. Vidělo ji, když již byla zdráva, několik tisíců lidí z rozličných míst a jmenovitě všichni ti, kteří tehdáž z Telče, Jindřichova Hradce a z bechyňského kraje na Svatou Horu připutovali. Poněvadž zázrak ten byl tak nápadný,

psala duchovní správa svatohorská radě Nového Města pražského list s prosbou, aby osobnost uzdravené této ženy byla zjištěna. Rada Nového Města pražského odpověděla na dopis ten doslova takto:

My purkmistr a rada královského Nového Města Pražského známo činíme a vůbec vysvědčujeme přede všemi, že před nás v společnosti naší předstoupili: sloutný Jakub Táborský, čtvrtý svatého Štěpána tu v Novém Městě Pražském zřízený hejtman, též vedle něho Jiří Orel, oba měšťané naši, lidé poctiví a víry hodní seznávající to jednomyslně, že oba společně i jeden každý obzvláště Salomenu Lunačku, obytnou v témž městě, okolo sedmdesáti tří let starou, dobře znali, kterak ona před dvěma minulými lety na oudech svých z přepuštění Božího těžce šlakem poražena byla, takže rukama nic dokonce vládnouti nemohla a proto pomocí Lidmily Svobodové, dcery své, když ji ona svýma rukama krmili i nápoje podávali musila, požívala. Podobně nohy tak sklíčené majíc choditi nemohla, takže táž Lidmila, dcera její ji do nůše sázeti, a v té ji na ramenou od místa k místu po městě nositi a spolu s ní almužny svaté dobývat musila. Neméně i táž Salomena sluchu svého dokonce zbavena byla. Nyní pak, že zase jak nohama, tak rukama vládnouti může i dokonalého sluchu s pomocí Pána Boha všemohoucího a z přimluvy blahoslavené Panny Marie, požívá. Což také dvojí cti hodný pan farář svatoštěpánský, kněz Jakub Alexius Chvojný, že tak a nejináče s ní předešle bylo a nyní jest, kterouž zpovídá i Velebnou Svátostí posloužil, atestiroval. Což v tento list vepsati davše, k tomu na svědomí pečel naši menší městskou s jistým a dokonalým vědomím našim jsme přítisknouti dali.

V Novém Městě Pražském, dne 9. měsíce července léta Božího 1660.“

L. S.

Pravidelnou součástí časopisu Svatá Hora byly již od počátku zmínky o historických, ale i nedávno se udávších zázračných uzdravení. R. 1922.

P. Emilián Paukner, O. Cr.

Svatohorský „Zdrávas.“

(Kus národní liturgie české.)

Povím nejprve, kdy a jak se „Zdrávas“ zpívá na Sv. Hoře.

Zpívá se po celý rok při odpoledním požehnání, vyjímajíc dobu svatopostní, kdy se místo „Zdrávasu“ zpívá „Stála Matka litující“. Na požádání zpívá se i mimo požehnání, jednotlivým poutníkům nebo procesím, zejména při loučení. Zpívají jej dva (o svátcích čtyři) vokalisté, hoši od 7—14 let. Při požehnání zpívají se denně nejprve loretanské litanie, s případnou antifonou mariánskou (Salve Regina, Alma, Ave Regina, Regina coeli). Pak je svátostné požehnání. Za mých mladých let byly litanie skoro pravidelně s „orkestrálním průvodem“, podle toho totiž, jak se sešli hudebníci z Příbramě nebo z okolí. Byly to obyčejně dvoje housle a dva lesní rohy; řídceji ještě viola s basou. Ceciliánské to tenkrát ještě nebylo, ani cyrilské. Ale byl to oblíbený: Führer, Horák, Mašek, Reiman a cons. Reformu cyrilskou provedl s horlivým úsilím nástupce dědečkův, strýc Bohumír a hlavně nynější, dlouholetý a obětavý ředitel kůru, p. Jan Forst.

Zatím co se zpívá mariánská antifona po litaních, sejdu podle pořádku týdenního 2 nebo 4 hoši s kůru do sakristie, obléknou se do ministrantských rouch (nás oblékal dobrý, již zvěčnělý fráter Isidor, jehož přičiněním mnoho hochů stalo se kněžím a na něž dnes vděčně vzpomínají) a přistoupí k „pravým“ ministrantům u oltáře. Po svátostném požehnání snese kněz milostnou sošku ze skleněné skřínky nad svatostánkem, postaví ji na stříbrem obložený podstavec a hoši-zpěváci zpívají dvojhlasně „Zdrávas“ s průvodem varhan takto:

O velkých slavnostech a každou sobotu při deváté mši sv. zpívá se „Velký zdrávas!“, jenž má na první slabiku jména Maria 55 not.

Co je při svatohorském „Zdrávasu“ zvláštního? Proč se lidu tak líbí? Proč stal se takřka mimoděk národní liturgií a proč si nelze Sv. Horu bez jejího „Zdrávasu“ ani mysliti?

To především tím, že je složen v duchu národním, jak jeho modulace do dominanty a subdominanty zřejmě nasvědčují. Ani by člověk neřekl: taková skromničká melodie v hypolydické tonině (chcete-li moderní dur) na svatá jména Ježíš a Maria, od toniky až nónu povlovně po třech a pěti-notových melismatech stopající a právě tak klidně zase sestupující a co v ní něhy a kouzla! Ano, to je to vroucí srdce české, které při jménech Ježíš a Maria musí se skřivánkem rozhlaholiti! Jemu nestačí sylabická melodie; srdce se nemůže nasytití a proto potřebuje melismat, jubilací, progresí a sekvencí — jen skončit se mu nechce. Vidíte, to je ta česká duše, která se tu tak ochotně a k nepoznání slučuje a **splývá**, jako zlatonosná Otava se stříbropěnnou Vltavou — s římským chorálem.

Vzpomínky na svatohorský „Zdrávas“ - 2. část. R. 1923.

Němcům, krajanům z Chebska i Bavorům, kteří ode dávna v dlouhých procesích, s tlustými svícemi v rukou a „kameny pokání“ na zádech na Sv. Horu putovali, zpívali jsme „Zdrávas“ německy. Měli z toho vždycky velikou radost a byli by nás často dárky usypali.

Jak dlouho zpívá se již „Zdrávas“ na Sv. Hoře? Je tomu již hodně let, ale přesně nedá se stáří jeho určití. Jisté je, že r. 1666 se ještě nezpíval. Toho roku totiž byl vydán český překlad Balbínovy knihy „Diva montis sancti“, „Přepodivná Matka Svatohorská Maria“, kdež v III. dílu, XXV. hlavě, udává Balbín, jenž sám děle na Sv. Hoře dlel, podrobný pořádek služeb Božích. Ten výslovně píše, že každého dne ráno při výstavu milostné sošky a odpoledne po loretanských litaních „dva mládenečkové, klečící po boku kněze a majíce rozžaté svíce, zpívají po třikrát: „Vesel se Královno Svatohorská“, s nimiž potom všecken lid přítomný zpívá: „Raduj se Matko božská, a pros za nás Panno čistá! Uslýš nás, Kriste Pane, na prosby Matky své milé!“ Po kterémžto verši schová se Rodička boží.“

O „Zdrávase“ se Balbín nezmiňuje, čehož by byl jistě neopomenul, kdyby se byl již „Zdrávas“ zpíval. Tím více, že vypisuje věci méně významné. Je tedy zpěv „Vesel se“ starší než „Zdrávas“, ale o mnoho asi ne. Vykládá dějepisec Svaté Hory, probošt Jedina, že r. 1673 posvětil arcibiskup Matěj, Ferdinand Sobek z Bilenberku, rozšířený kostelík a v něm tři oltáře a pak častěji že přicházel na Sv. Horu, aby Bohorodičce svou úctu vzdával a lásku jí projevoval a „že se mu vícekrát denně opakovaný zpěv svatohorských zpěváčků tak líbil, že platil na jejich vydržování ročně 30 zl.“ Tento „vícekrát denně opakovaný zpěv“ mohl být „Zdrávas“, ač není vyloučeno, že to mohlo být i „Vesel se“. Ale historicky jest jisté, že se „Zdrávas“ zpíval při korunovací milostné sošky r. 1732.

P. Jos. Srch, C. Ss. R.

Ach, ta lidská přízeň!

Ach, ta lidská přízeň —
exotické květy.
třeským mrazem přes noc,
do tvých oken vklety.

Sotva v ranní kráse,
zlaté slunko vzplane,
z černých květů tiše —
velká slza kane.

Redemptoristé byli rovněž autory básní.

Okrašlovací spolek v Příbrami jenž zbudoval rozkošné sady svatohorské, které jsou ozdobou Sv. Hory i města Příbramě, a pravým dobrodíním všech tříd občanstva i poutníků, jehož zásluhy o Sv. Horu, za 20 let jeho nezištného a obětavého působení jsou nedocenitelné, konal nedávno výborovou schůzi, při níž celý výbor vzdal se svých funkcí a odůvodnil toto své jednání veřejnosti takto: „Dozorčí orgány, ustanovené hlídati sady, které spolek za plná dvě desetiletí s velikými hmotnými i mravními oběmi zbudoval, zachovávají úplnou indolenci. Kultura v parcích je napořád surově ničena, stromy malé i dospělé vyřezávány (o vánocích smrčky, nyní odcizeno 30 velkých bříz v Mixově sadě), lavičky demolovány (přes zimu ze 13 nových sedátek, nákladem 700 Kč pořízených, zbylo jediné, nyní rozmláceno bylo 11 laviček a naházeno do rybníka!) Hospodářský úřad městský buď ignoruje žádosti spolku, neb zřejmě osvědčuje svoji nepřítel k němu; tak cesta k nádraží přes všechny urgencye nebyla několik let vůbec opravena, místo po bývalé továrně na sukna zřízeno tak, že jest to výsměchem prosbám spolku, zábradlí podél hráze Obory odstraněno a nahrazeno lany, jež přibita jsou silnými skobami do kmenů

stromů, na tyto umísťovány reklamní plakáty, které připevňovány jsou velkými podkováky; poškozené lavičky v sadech se neopravují a na park na Příkopech nebylo dosud sáhuto, ač je velice zruinován. Jeden z policistů k žádosti funkcionáře spolku, aby jeho pátráno po zlodějích bříz, odbyl tohoto slovy: „Což kdybysme šli nejdříve hledat k nim?“ V Riegrově ulici jsou kradeny s oken fialy a loni několikrát vytrhány byly květiny z ozdobných kol v sadech, z obec. školky odcizeno 50 ovocných stromů, aniž zavedeno bylo šetření po pachatelích. — Městská rada ke všemu tomu chová se pasivně nebo se omezuje na pouhý projev. Obecní zastupitelstvo škrtilo 500 Kč na dostavění památníku padlým vojínům, který k žádosti jeho spolek převzal, a vypustilo i nepatrný příspěvek 50 Kč jako obvyklý dar spolku, jenž vlastně vše za městskou správu koná; potřebný materiál k úpravě sadů ani občasně povozy nejsou teď spolku dávány k dispozici, jak vždy se dělo v dobách dřívějších. Obecní klidně přihlíží k řádění škůdců, ničí trávu v sadech, chodí mimo cesty a volně všude nechává pobíhati děti a hrabat psy. Výbor nemoha dále snášeti tyto nesnesitelné poměry, odmítá zodpovědnost za důsledky z toho plynoucí.“

Vandalismus, tolikrát skloňovaný v současné době, nebyl dle výše uvedeného textu ani ve 30. letech minulého století věcí zcela neobvyklou. R. 1922.

NOCKOSTELŮ

Připomínám si noc co noc jak jsem na struny hrával,
v srdci přemítám a duch můj hloubá. Ž 77,7

Svatá Hora pro Vás o letošní Noci kostelů připravuje bohatý program, kterým by ráda oslovila nejen pravidelné návštěvníky a příznivce Svaté Hory, ale také náhodné příchozí. Veškerý program si klade za cíl mít duchovní podtext. Ukázat, že křesťanství i křesťané, kteří jsou nápadití, vstřícní, ale také tradice ctící lidé, mohou i v současné době mnohé nabídnout.

Program

19.00 Ti, kteří se shromáždí u vstupu do Svatohorských schodů, se vydají se svícemi v rukou **schody vzhůru na Svatou Horu**. Průvod projde rovněž kolem **krápníkové kaple sv. Máří Magdalény**, kde bude po celý večer **možnost tiché adorace**.

Ve stejnou dobu – v 19.00 hodin – se otevře také hlavní **Pražská brána** svatohorského areálu. Návštěvníky uvítá patnáctiminutové **společné vyzvánění** příbramských kostelů.

19.20 U **Koronovačního oltáře** návštěvníky **přivítá pater Josef Michalčík, CSsR**, svatohorský administrátor. Zazní slavnostní intrády v podání Souboru svatohorských trubačů.

19.30 V bazilice proběhne pestrá **mozaiková půlhodinka**, v níž budou představeny jednotlivé oblasti dění na Svaté Hoře – nabídka pro poutníky, muzeum, hudební a kulturní akce, ministranti, redemptoristé ad.

20.00 Počínaje osmou hodinou večerní se **každou půlhodinu** (20.00 – 20.30 – 21.00 – 21.30) uskuteční asi pětadvacetiminutová komentovaná **prohlídka refektáře** (klášterní jídelny), kde budou vystavena mešní roucha a **šatičky P. Marie Svatohorské**. Ve stejných dobách rovněž proběhnou **prohlídky ambitu** a rohových kaplí s průvodcem.

V bazilice se v 20.00 uskuteční **Troj-koncert** – koncert tří souborů, které spolupracují se Svatou Horou nebo zde přímo působí.

20.30 Na koncert naváže **ukázka liturgických předmětů** od liturgických oděvů až po předměty, jako např. kadidelnice, kalich, ciborium a podobně.

21.00 Následuje krátký blok, při němž **budou představeny** méně známé liturgické hudební nástroje – **regál a harmonium**.

21.30 Po nabitím předchozím programu následuje **půlhodinka ztišení, zahájená duchovním slovem** otců redemptoristů, kteří budou poté odpovídat na **dotazy návštěvníků**.

22.00 V setmělém svatohorském parku se uskuteční **noční křížová cesta** se svícemi. Jednotlivá zastavení budou doprovázena krátkými meditacemi a hudbou.

22.45 Po skončení křížové cesty se spojíme prostřednictvím **videokonference** (přímo „televizního“ přenosu) s ostatními příbramskými kostely **Prosbou za Město Příbram**.

23.00 Společný **zvuk zvonů** a krátký ohňostroj na svatohorském náměstí bude slavnostním dozvukem letošní Noci kostelů.

Pro celý večer

Multimediální projekce na Letním kůru. Projekce dokumentů o Kongregaci Redemptoristů a stavbě nových varhan bude umístěna v prostoru Letního kůru, kde je současně možné shlédnout výstavu o historii, architektuře a dalších aspektech Svaté Hory a odkud se rovněž nabízí nevědní pohled na areál tohoto poutního místa.

V kapli sv. Máří Magdaleny bude nepřetržitá možnost ztišení během již zmíněné **Celovečerní adorace**.

Svatohorské poutní muzeum nabídne skromné občerstvení (čaj, káva, teplé svatohorské oplatky a teplá medovina). Dále zde bude možnost nákupu knih, upomínkových předmětů a k dispozici bude též stálá informační služba.

V kapli sv. Ignáce bude přítomen **biskup Arnošt z Pardubic**, autor svatohorské milostné sochy.

V prostoru náměstí před Pražskou branou si se svatohorskými ministranty můžete zahrát **americký fotbal**. V režii ministrantů bude rovněž program s názvem **Pohled na Svatou Horu 3D brýlemi**.

Program pro děti bude připraven v Pražské Kapli. Děti si budou moci nakreslit Svatou Horu, modelovat, skládat puzzle ad.

Více informací o Noci kostelů naleznete na internetových stránkách www.nockostelů.cz

Dobrá kniha

Friedrich Assländer, Anselm Grün:

Time management jako duchovní úkol

Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2008

Zdálo by se, že leckdo z čtenářů časopisu Svatá Hora, není-li již tzv. pracující, nebude patřit do skupiny těch, kteří vůbec potřebují uvažovat o správném využití času, což je otázka, kterou se time management (čti „tájm menedžment“, z angl. – organizace času) zabývá. Ale dobré rozvržení času, který je nám vyměřen, není jen úkolem pro podnikatele nebo lidi v produktivním věku či pracovním procesu, pro ty, kteří jsou vitální, mají spoustu zájmů a pro některé další činnosti jim už čas nezbyvá.

Time management není metodikou jak zvládnout více úkolů v kratší době: „Skutečně kvalitní time management se nezaměřuje pouze na efektivnost našeho počínání, ale i na stupnici hodnot, tedy zabývá se rozlišováním toho, co je v našem životě podstatné a co vedlejší. Jinými slovy: jde mu o moudré uspořádání života ve světle víry. Stupňující se tempo a složitost života vedou ke stále větší přetíženosti a vnitřní rozbitosti člověka, které se následně promítají do všech oblastí života. Proto je hledání východisek ze situace chaosu velmi aktuální. »Dej našim dnům řád a mír«, prosíme naléhavě při každé mši svaté, protože pokoj a řád spolu velice souvisejí. Naše spokojenost se životem závisí do velké míry i na tom, jak zacházíme s darovaným časem.“

Publikace Time management jako duchovní úkol je vytvořena dvojicí autorů Friedrichem Assländerem a Anselmem Grünem, kteří již dříve spolupracovali na knize Řízení jako duchovní úkol (Karmelitánské nakladatelství 2008). I jejich druhá společná publikace výborně využívá osobních zkušeností obou autorů a spojuje tak hlubokou vnitřní zkušenost benediktýnského mnicha s názory psychologa a sociologa s bohatými manažerskými zkušenostmi.

Kniha je rozdělena do devíti kapitol (jak příznačné a symbolické číslo pro snahu dosáhnout větší dokonalosti ve využití času), z nichž každá se zabývá některým z možných kroků na cestě k poznání hodnoty času a jeho organizaci.

Například první kapitola, nazvaná „Co je to čas?“, nastiňuje naše ustálené pohle-

dy na fenomén času a rozkrývá jeho skutečnou podstatu. Nalezeme v ní mimo jiné pojednání o rozdílném chápání času fyzikálního (chronos), nazvaného podle řeckého boha množství času, který vyvolává neustálou obavu, že něco nestihneme. Naproti němu je postavena časová kvalita (kairos), jejíž název je odvozen od stejnojmenného

Friedrich Assländer

(1946)

Psycholog a sociolog, otec čtyř dětí. Po studiích oborů psychologie, sociologie a řízení deset let pracoval jako manažer. Je předsedou Sdružení duchovní cesty (Verein Spirituelle Wege) Od roku 1984 je samostatným instruktorem a poradcem významných firem.

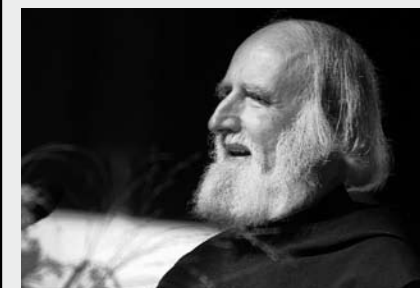
řeckého poloboha, boha vhodné příležitosti. V závěru této kapitoly je jako ideální prostředek pro organizaci času nabízena modlitba, posvěcující čas – modlitba hodin, breviář. O něm a o pozitivních dopadech jeho pravidelné modlitby na mnišský život Anselm Grün v předmluvě píše:

„Hosté, kteří se rozhodli strávit pár dní společně s námi v klášteře, se mi často svěřují se zkušeností, že tady získávají naprosto nový pojem o čase. Přestože měli kvůli klášternímu řádu pořád něco na práci, přeci jen nabyli dojmu, že mají více času. (...) Svátý Benedikt významně přispěl k chápání času už v šestém století, když sepisoval svou Řeholi. Chtěl vštípit mnichům smysl pro zvláštní, posvátné časy. Sedmkrát denně se měli scházet k chórové modlitbě. (...) Lidé by měli zakoušet ve svém dni posvátný čas, který je záměrně vyňat z dosahu efektivnosti a z tlaku zisku proto, aby dodával plodnost naší práci.“

Následující kapitoly knihy systematicky probírají další aspekty plánování času. Hovoří se v nich o rozdílném chápání času v různých fázích života člověka, o tendencích moderní doby k stálému zrychlování a autoři v nich metodicky a systematicky nabízejí možná řešení. Ti spolu se čtenářem krok po kroku postupují v rozkrývání skutečných mechanismů správné práce na tvorbě časového rámce dne, týdne i života. Velmi symbolicky pak zaznívá název poslední poměrně drobné kapitoly „Cesta jako cíl“. A opravdu: smyslem života je přece naše snaha úspěšně jím projít do věčnosti. Co však v tomto kontextu znamená slovo „úspěšně“? Vzhledem k tomu, že „nikdy nebudeme dokonalí, a ani bychom o to neměli za každou cenu usilovat,“ (měli bychom si totiž uvědomit, že „dokonalost je božskou vlastností), úplně stačí, když se neustále snažíme být lepší. Tím jsme na správné cestě a zároveň už i v jejím cíli.“

Nyní je již třeba odkázat především knihu samotnou, jejíž četbu lze vřele doporučit. Její text je totiž „cenný i po pedagogické stránce: obsahuje nejen kontrolní otázky pro analýzu vlastní situace, ale i množství praktických podnětů k řešení neblahých jevů, které u sebe člověk odhalí.“

P. Šmolík

Anselm Grün (*1945)

Po maturitě roku 1964 vstoupil do noviciátu benediktýnského opatství Münsterschwarzach. Studoval filosofii a katolickou teologii v Římě, promoval jako doktor teologie. Dále studoval 2 roky podnikovou ekonomii v Norimberku. Roku 1976 napsal svou 1. knihu „Čistota srdce“. Od té doby vyšlo více než 300 duchovních knih v nákladu přes 15 milionů výtisků. Jeho knihy byly přeloženy do více než 30 jazyků. Nechal se inspirovat psychologií K. G. Junga a asijskými meditativními technikami. Od roku 1977 je zodpovědný za ekonomické vedení opatství s 20 samostatnými provozy (gymnázium, knihkupectví, řeznictví, pekařství, zlatnictví, autoservis, vydavatelství, restaurace, exerciční dům, ...) a za misijní činnost v Africe, Asii a Jižní Americe.

Anselm Grün je nositelem mnoha mezinárodních ocenění. Podle svých slov se věnuje spisovatelské činnosti každé úterý a čtvrtek od 6 do 8 hodin ráno. Soudě dle počtu vydaných výtisků jeho knih by mohl být velmi bohatým mužem. Měsíčně mu přý však stačí jen 50 Euro.

Je kritizován evangelickou církví, že směšuje prvky křesťanské tradice, psychologie a jiných náboženství do esoterického uzdravujícího učení (synkretismus). Oproti tomu je katolickou církví uznáván, ačkoliv je mu vyčítán příliš liberální postoj k dnešní společnosti.

Velmi významná je také jeho přednášková činnost. Za rok absolvuje průměrně 200 přednášek v Německu i zahraničí. Je také vyhledávaným vedoucím exercičií a kurzů na různá témata od křesťanství až po management. Je také duchovním vůdcem kněží, kteří mohou kdykoliv přijet do exercičního domu v benediktýnském opatství a načerpat tam nové síly.

Poznámky o askezi • I

Askeze obecně a její vztah se současnými výsledky psychologického bádání

Pozoruhodným rysem současné teologie je, že se znovu promýšlejí nejzákladnější skutečnosti křesťanské víry a života. To, co se dříve zdálo být zaručeným a nepohyblivým, vstupuje znovu v teologii do středu zájmu: Bůh, božství Ježíše Krista, Písmo, zmrtvýchvstání, milost, církve, autorita, posmrtná existence člověka, přirozený zákon atd. Nás bude zvláště zajímat co nového se říká a píše o křesťanské spiritualitě, o duchovním životě a askezi. Bylo by znevážením velké práce II. vatikánského koncilu i úsilí mnohých autorů o duchovním životě a křesťanské askezi, kdybychom se nesnažili poznat některé pohledy jí se týkající.

Samo slovo „askeze“ můžeme chápat různě. Zde je berme v obecném smyslu jako všechno to, co se vztahuje na cílevědomé a stálé úsilí křesťana o dokonalost a zvládnutí života podle vůle Boží. V tomto úsilí pak zvláště vystupuje do popředí a snad i převažuje aspekt bdělosti, boje, námahy, odříkání se a sebezáporu. Každý krůček blíž k Bohu je pro nás milostí. V ní je ovšem dána i výzva a možnost, abychom sami vykročili a šli, a nebyli tak „služebníky línými“.

Dřívější asketická pojednání někdy trpěla nedostatečným rozlišováním. Všichni křesťané jsou voláni a vedeni Duchem Ježíšovým k jednomu cíli: k milování Boha nade všechno a v Bohu k lásce ke všemu stvoření. Ale konkrétní životní poslání dostal každý podle svých možností, své povahy a podle charismatických darů pro tajemné tělo Kristovo.

Když tedy chceme mluvit o askezi jako praktické cestě k cíli, musíme být co nejvíce konkrétní. Je-li tolik rozdílných jednotlivců a jejich životních úkolů a forem, nemůže být jedna askeze pro všechny stejná, i když jsou zde jisté obecně platné zásady. Nemůže se bezhlavě přenášet askeze mnišská do života křesťanů žijících v jiných okolnostech. Tak například řeholní mlčení je vynikajícím asketickým prostředkem k dosažení křesťanské dokonalosti, ale u ošetřovatelky postižených dětí, kde je stálá komunikace s nimi takřka jediným prostředkem, jak jim dodat pocit bezpečí, se stává něčím nedobrym.

A tak hned od počátku je třeba si uvědomit cíl askeze a zároveň důvod jejího rozrůznění. Nejvyšší cíl je jasný: je jím křesťanská láska a její svobodné uplatnění ve všech oblastech. A hned rozrůznění: Je tu především vnější i vnitřní askeze přirozená, buď v tom smyslu, že je zaměřena k hodnotám a cílům pozemským, nebo přirozená v tom smyslu, pokud používá přirozených prostředků jako je cvičení vůle, trénink a pod. Není však moc dobré přílišné štěpení skutků na přirozené a nadpřirozené. Ve skutečném životě, myslím, každý opravdu dobrý úkon obsahuje víru i lásku a je tedy už apriori nesen milostí Ducha Ježíšova, který s námi se všemi zůstává a vede nás cestou spásy. Vede i nevěřící, a to až k bodu, kdy mezi člověkem a nejvyšším Dobrem a Pravdou už není vzdor, ale tajemný soulad. Neexistuje totiž žádné

mohamedánské nebe s odměnou za přirozené dobré skutky. Je jen spása v Ježíši Kristu nebo zavržení. Ani takzvané „přirozené motivy“ nejsou Bohu docela vzdálené. Když jsem například střídmy, abych si uchoval zdraví, plním plán Božího stvoření. Tedy všude tam, kde člověk začíná být lidský, vyvstává nutnost úsilí a odříkání – askeze.

Až se budete chtít povzbudit a hlouběji proniknout slova Ježíše Krista „Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe!“, pak si můžete číst život některého světce nebo svěťice. Ale protože bude pravděpodobně nedobře psaný, bude vám znít trochu falešně. Vezměte si tedy třeba knihu, popisující polární výpravu nebo článek o přípravě kosmonautů a učte se po jejich příkladu sebezáporu, odříkání a askezi vůbec. Svätý Pavel to také tak dělal, když psal Korintánům o antických závodnících. Všechno lidské, velké a ušlechtilé zpravidla od člověka vyžaduje velké úsilí a odříkání. Velká láska ke Kristu také!

Křesťanská askeze využívá ve svůj prospěch také prostředků osvědčených v jiných oblastech anebo vyzkoušených praxí. Bylo by dobré všimnout si výsledků současné vědy, zvláště psychologie. V příslušných publikacích bychom se dočetli o psychických mechanismech a automatizmech, které se nedají vyříditi jen dobrou vůlí a jedním předsevzetím. Nemuseli bychom pak všechno strkat do jednoho pytle: pokušení, roztržitosti, demologie mnichů z egyptské pouště a podobné další praktiky, jak přemáhat pokušení, když se prostoduše vypravuje o válení se v trní a kopřivách, či o jiných snahách zničit v člověku, co se beztržně zničit a vytrhnout nedá. Nezapomeňme, že všechno není pro všechny, a že psychologie odhaluje hlubinné vrstvy v člověku, v nichž se některé asketické praktiky minulosti mohou zvrátit v pravý opak, a kde nesprávně zpracované či potlačené vjemy působí destruktivně v různých vrstvách osobnosti. Doporučovaná odloučenost od lidí a mlčení může vychovávat jak k hlubokému duchovnímu životu s Pánem, tak i k vyschnutí citů, k odcizení a sobecké uzavřenosti.

Bylo by užitečné sepsat nějakou patologii askeze a stejně tak práci na téma, v čem se rozchází vědecká psychologie a tradiční askeze. Nelze znevažovat nic z toho, co moudrého a užitečného nám zanechal příklad světců a jejich asketické návody, ale přirozená askeze a vědecké poznatky humánních věd mohou křesťanské askezi také poskytnout pobídku a pomoc.

PhDr. Václav Holakovský (upr. P. B. Vaněk, CSsR, kráceno)

Kongregace

Nejsvětějšího Vykupitele

Strípky ze života a spirituality redemptoristů

Naše řeholní společnost (*Congregatio Sanctissimi Redemptoris – Redemptoristé*) byla roku 1732 založena knězem Alfonsem de Liguori. Roku 1749 pak byla schválena jako kongregace papežského práva.

Jejím posláním je hlásat evangelium chudým a opuštěným. Dělo a děje se tak nejrozličnějšími formami. Klasickým způsobem byly a jsou tzv. lidové misie, zpravidla devítidenní obnovy farností.

Svatý Alfons de Liguori

Dalším typickým posláním redemptoristů je činnost na poutních místech a pořádání duchovních cvičení. V moderní době se k této činnosti připojuje především práce v médiích a publikační činnost.

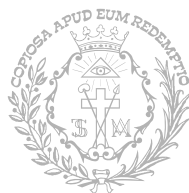
Redemptoristé se roku 1820 usadili natrvalo za Alpami ve Vídni, odkud se dostali i do Čech, kde vznikly první řeholní domy v 50. letech 19. století. Nejvýznamnější a nejstarší dosud existující řeholní dům je na Svaté Hoře nad Příbramí. Sem přišli redemptoristé v roce 1861.

V roce 1901 vznikla pražská provincie, která se oddělila od provincie vídeňské. Z ní potom dále vznikaly provincie další, především na Slovensku a v Polsku.

Tak, jako všechny řeholní společnosti, byla i Kongregace redemptoristů velmi poškozena událostmi po roce 1948, kdy byly kláštery protiprávně zrušeny. K obnovení řeholního života došlo po roce 1989, ale to už byla pražská provincie, dříve čítající kolem 300 členů, velmi oslabená.

Dnes působí redemptoristé v České republice na Svaté Hoře, ve Frýdku, v Tasovicích a na Králíkách. Po celém světě je jich přibližně 5500 v osmi desítkách zemí, nejvíce v Polsku, ve Vietnamu a v Brazílii.

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Jeden den naší komunity I.

Základní rámec každého dne klášterního života redemptoristů tvoří modlitba.

Tradičně se setkáváme při liturgii hodin v naší klášterní kapli třikrát denně: v 6.30, kdy den začínáme společnými ranními chválami, dále v poledne při modlitbě během dne a večer v 18.45 během slavení nešpor.

Jsme sice společenství - komunita, ale to, co považuje redemptoristická spiritualita za důležité, je též osobní vztah každého z nás s Kristem, tím, jehož příklad následujeme svými životy. A tak každodenní rozjímání, soukromá modlitba a zpytová-

ní svědomí je nedílnou součástí našeho denního konání. I proto, kromě společných modliteb, se každý redemptorista s Bohem setkává v modlitbě soukromé.

To se týká především ostatních částí liturgie hodin, o nichž jsem dosud nehovořil - modlitby se čtením a modlitby před spaním, kompletáře. Každý z nás tak každodenně vykonává rozjímání, návštěvu Nejsvětější svátosti či různé soukromé novény a pobožnosti, a také se modlí růženec nebo křížovou cestu. Vyplývá to z povinnosti a současně práva každého člena kongregace modlit se alespoň hodinu denně v soukromí, mimo společných a povinných modliteb.

Zejména při soukromé modlitbě se mohou projevit odlišné povahové rysy redemptoristů. Je roztomilé vidět patera Vaňka v odpoledních hodinách, kterak se vyzbrojen smetákem pohybuje v ambitech, modlit se usebraně křížovou cestu a ometaje přitom obrazy jednotlivých

zastavení od pavučin. Je povzbudivé poptkat ve večerních hodinách patera Škrňu s růžencem v kapli.

Modlitba je tedy skutečně páteří našeho denního rozvrhu, na nějž navazují jeho ostatní části.

br. David Horáček

Bůh a Boží věci nemohou zestárnout

Texty, které přednesl bývalý provinciál redemptoristů, nynější generální vikář litoměřické diecéze

P. Stanislav Příbyl, CSsR v rámci pouti k ostatkům sv. Klementa Maria Hofbauera u den jeho svátku 15. března 2011 v kostele Maria am Gestade.

Bratři a sestry, milí přátelé,

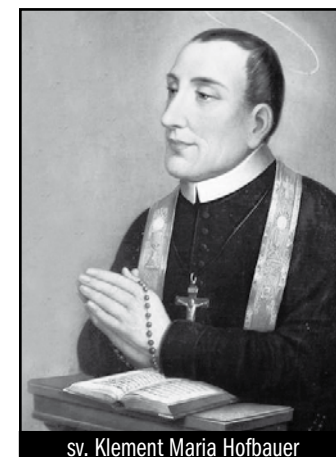
pro mě jako pro redemptoristu pochopitelně osoba sv. Klementa Hofbauera mnoha znamená. Patří k osobnostem, které – doufejme – znám lépe, než kam sahají mé obecné historické znalosti. Jeho životopisy jsem četl mnohokrát a pochopitelně v nich objevuji vždy něco nového. Klementův život mě zvláštním způsobem fascinuje. Čím? Tím, že hlásal evangelium nově, ale přece byl v určitém smyslu slova „staromodní“.

Vy tu ostatně také drtivou většinou nejste poprvé a to, co je třeba o světcích dnešního dne znát, určitě znáte. O to těžší je říci něco nového a neosaháného. To snad ale ani není smyslem kázání. Nejde o to oslnit, ale připomenout pravdy tak známé a přece stále nové, protože těžko dosažitelné. Vždyť i biblická čtení, která jsme slyšeli, jsme neslyšeli poprvé, ale opakují se stále znovu a znovu.

Se svatým Klementem bývá spojováno heslo: Nově hlásat evangelium. Co to vlastně je? Navázal bych na myšlenky před okamžikem vyřčené a dovolil bych si tvrdit, že evangelium hlásané nově je vlastně jediný možný způsob jeho hlásání. Tím, že děláme něco znovu, že něco znovu promyšlíme, nad něčím znovu meditujeme a znovu to vyslovujeme, děláme to nově. Nově hlásat evangelium tedy neznamená jakousi cirkusovou akrobacii s Božím slovem, namalovaným jako klaun křiklavými barvami, vyvedeným v reklamních sloganech, žonglujícím v dvojsmyslných souvislostech, aby za každou cenu vyprovokovalo a zaujalo, ale prostě toto evangelium znovu přijmout do svého srdce, normálně, bez nějakých výjimečností, nově ho pro sebe sama zformulovat a znovu ho předat dál. Nově tedy znamená především znovu.

Podíváme-li se na život sv. Klementa Hofbauera, snadno se přesvědčíme, že právě toto byla jeho cesta. Jeho prostředky duchovního života byly tak obyčejné a normální, tak staromodní: Denní modlitba, růženec, mše svatá, posvěcení dne dobrými skutky, konáním každodenních povinností a odváděním poctivé práce. Tak se choval v době, kdy byl pekařem, stejně tak jako student a kněz, stále zkoušený, okolnostmi zklamávaný a pomalu stárnoucí s prázdnými rukama, ale se širokým srdcem. I prostředky jeho pastorace nebyly nijak zářivě jiné, spíše obyčejné: pořádná liturgie s pořádným kázáním, pořádnou hudbou a zpěvem, pečlivě udržovaný kostel, poctivé sezení ve zpovědnici.

Co tedy bylo tak nové? To, co je stále okouzlující a přitahující, protože to je stále nové, i když je to vlastně jen ono konání znovu, je autenticita, s níž je vše vykonáváno. Svatý Klement byl prostě osobností! Proto mu rozuměly děti, služky, řemeslníci, ale i umělci, literáti, studenti, stejně jako mocní. Tou osobností se nenarodil, ale postupně se jí stával. Jak? Tím, že si na nic nehrál, že se nestal zajatcem převratných metod a frekventantem školení o komunikaci, budování týmu či duchovním vedení. Jeho metodou bylo žít život

sv. Klement Maria Hofbauer

tak, jak přicházel. Dělat všechno poctivě, znovu a znovu. Člověk takto roste a stává se osobností, osobou, která inspiruje a přitahuje, neboť je jasné, že takto ryzí život je výsledkem každodenní poctivé práce. A protože se takováto práce, spojená s otesáváním ze strany Boží, nedá ničím nahradit, vzbuzuje takový člověk důvěru. Neboť kdo je poctivý k Bohu a k sobě samému, bude poctivý i k druhým.

Jakmile by se však člověk vyhnul této namáhavé každodenní práci na sobě a stylizoval se do této podoby, všichni poznávají, že si na něco hraje, ztrácí přitažlivost a stává se epigonem, napodobovatelem a kopií. I následování Krista nese s sebou toto nebezpečí. Můžeme být opravdu zbožní, pokud za Kristem jdeme a následujeme jej, ale můžeme se stát jen pobožnístkáři, směšnými lidmi, když budeme Krista jen napodobovat. Rada svatého Klementa tedy zní takto: „Chceš-li být originálem, nesmíš nikoho napodobovat. Měj odvahu jít vlastní cestou, veden každodenní snahou líbit se Bohu a dovol mu, aby tě okolnostmi života přitesával a tříbil.“

Není to odvěká moudrost, a přece tak nová a avantgardní, vyžadující odvahu a neotřelou invenci? Vidíme-li situaci, v níž žijeme, situaci církve i společnosti, máme chuť běžet k hrobu sv. Klementa a ptát se: „Jak to, že tys ve své době nakonec uspěl? Co máme dnes dělat my – v takové zlé době!“

Snažíme se, ale výsledky nepřichází. Kostely se vyprazdňují, naše děti už do nich netrefí, ztrácejí životní styl křesťanů a s ním i víru. Města, která ve středověku vznikala jako uspořádané společnosti, tak, že v duchovních písních středověku se o spasených mluvilo jako o „měštanech nebeských“, jsou dnes prostředím zmatku a stresu a v anonymitě dovolují zřít se všech hodnot. Co bylo dříve hanbou, se dnes dává na oddiv. Není to úplně nová situace? Nebylo by lepší všechny prostředky duchovního života hodit za hlavu – vždyť přece neuspěly – a do nové situace hledat zcela nové?

Nová situace? Je a není. Začteli-li se do životopisů sv. Klementa a do popisu doby kolem Vídeňského kongresu, zjistíme, že společnost sice vypadala uspořádaněji, ale že život měl i tehdy svá úskalí a nebezpečí, neméně závažná jako ta dnešní. Byla to doba opojení rozumem a všechno, co rozum přesahovalo, bylo automaticky nerozumné. Vydobýt na této duchovní pustině životní prostor pro víru nebylo o nic méně obtížné než dnes. Nyní trpíme zbytky tohoto opojení lidskými možnostmi, částečně již vyloučení dvěma totalitami, které byly přímým plodem tohoto rozumářství a zbožštění lidských možností, ale vrháme se do opačného extrému. Vyhledáváme duchovno, ale vůbec nerozlišujeme, odkud přichází. Nežádáme se necháme svést tzv. „zaručenými metodami“, abychom později zklamání zjistili, že se ve své pyšce a touze po svobodě nakonec otrocky klaníme někomu nebo dokonce něčemu, co toho vůbec není hodno. Kde byl zdravý rozum za dob Klementových a kde je dnes?

Vidíme, že dějiny mají své konstanty. Tou jednou – a to od počátku dějin spásy – je touha stát na místě Božím, být svobodní „podle sebe“. Není to nic zlého: Boží obraz, který se z člověka dere na povrch, ale díky hříchu těžko hledá pravou míru svého sebeprosazení.

Každá doba však má nejen své bolesti, ale i radosti. Proto si vyžaduje své akcenty. Evangelium zůstává stejné, ale je hlášáno novým způsobem, s důrazem na to, co je v lidském životě aktuální v tom kterém místě a čase.

„Nově hlásat evangelium“ v Klementově duchu znamená symbiózu osvědčeného a odvážně avantgardního. Znamená to hledat novou podobu pro staré skutečnosti, přičemž slovo staré neznamená zastaralé nebo nepotřebné.

Některé věci stáří získávají na hodnotě. Čas je prověřil a ukázalo se, že jejich hodnota stoupá (nejde o peníze). U jiných už sám fakt stáří přináší tuto hodnotu. A evangelium je tou nejryzejší hodnotou, protože je slovem věčného Boha. Je zvěstí, která nikdy nezestárne, protože je ryzí a odolává všem nástrahám času.

Podívejme se na Mozarta a Haydna, dva současníky sv. Klementa. Jejich hudba není zda-

leka nová, ale je tak dobrá, že se stala evergreenem. Před 40 lety se do kostela dostala hudba, která spíše patří k táboračkám nebo na diskotéku. Tehdy byla nesmírně moderní. A dnes? Připadal bych si jako sedmdesátník, kdybych měl poskakovat kolem oltáře za zvuků těchto šlágrů. Proč je Mozart stále moderní? Protože byl veliký, vědom si svých kvalit, ale také pokorný. Jemu se připisuje výrok, že by dal všechnu hudební slávu za to, kdyby se mohl pokládat za autora nápěvu gregoriánské preface – a pro nehudebníky připomínám, že se tato melodie pohybuje na čtyřech tónech.

Není tedy nic komičtějšího a staromódnějšího než se naivně domnívat, že to, co bylo před námi, je už dnes zastaralé a nepotřebné. Věřím, že to není náš problém, vždyť sám fakt křesťanství stojí na dějinách. Dějiny spásy, dějiny církve, životopisy svatých. Všechno je to život z minulosti. Nejposvátnější okamžik ve mši svaté, proměňování, říkáme v minulém čase, protože to je připomenutí spásného činu v minulosti. Ten se však stává stále novým, protože je zpřítomňován. Je to jakési vtažení věčnosti do času. Bůh a Boží věci nemohou zestárnout.

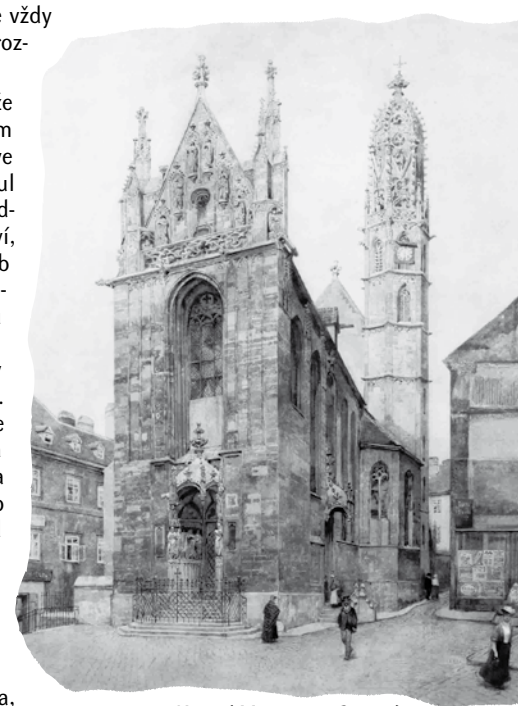
Toho si byl svatý Klement Hofbauer dobře vědom. Věděl, že Bůh má svůj čas, protože je věčný, a že když jeho čas přišel ve slavných okamžicích dějin, přijde i v jeho době a v jeho životě. To není nějaký příliš filosofická úvaha, to je obyčejný selský rozum. A ten byl další devizou sv. Klementa a jeho odkazem nám všem, jeho ctitelům a následovníkům.

Používat zdravý rozum, prostý úsudek jako Boží dar, je vždy dobrým východiskem a neřídka dobrým rádcem v nejrozmantějších životních situacích.

Aby má řeč nevyzněla příliš skepticky, musím přiznat, že se nám křesťanům přece jen daří nově hlásat evangelium a sv. Klement by z nás v určitých oblastech života církve měl opravdu upřímnou radost. Rád bych připomenul přítomnost církve mezi trpícími a potřebnými prostřednictvím charity, přítomnost křesťanů ve zdravotnictví, v armádě a vězeňství, i když naše země mají různý způsob realizace této přítomnosti. Jako vysloveně vydařený počin, šířící se po Evropě jako lavina, potom vidím iniciativu „Noc kostelů.“ Ta ukazuje, že lidé mají o křesťanství zájem, a církev (či církve) považují za nositele kultury a vzdělanosti s nezanedbatelným společenským vlivem. V České republice jsme zažili tuto událost v loňském roce v celorepublikovém měřítku poprvé a byli jsme doslova příjemně šokováni zájmem. Odkud však tato iniciativa přišla? Z Vídně! Letos už se přidává Slovensko, Polsko a Holandsko. Kdysi možná malý nápad (Co je to za nápad – otevřít kostel?), zdá se, může dát vzniknout nové vlne touhy po Bohu a evangeliu v celoevropském měřítku. Žádný dobrý nápad není příliš malý. A Bůh umí z malých věcí dělat velké! Jako kdysi z pěti chlebů a dvou ryb...

Drazí přátelé, odejdeme tedy dnes z této výroční mše svaté především povzbuzení příkladem svatého Klementa, může pevné víry a zdravého rozumu. Vězte, že věci staré a osvědčené jsou někdy těmi nejmodernějšími, věci malé někdy těmi největšími, a že věrnost Pánu Bohu, sobě samým i lidem, k nimž jsme životem poslání, zůstává nejcennější devizou, protože je to ta skutečnost, která místo činí domovem, život naplněným a šťastným a těžké chvíle snesitelnými. Stále platí Klementův výrok: „Jen odvahu, Bůh všechno řídí!“

Amen.

Kostel Maria am Gestade
ve Vídni

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Listárna

Vážení čtenáři,

v listárně letošního druhého čísla časopisu Svatá Hora se budeme věnovat Vaším dotazům ohledně stavu svatohorské studánky, kterých k nám dorazilo opravdu mnoho. Ptáte se, zda je v ní voda, je-li studánka přístupná a podobně. Začneme krátkým vhladem do její historie.

Studánka při nedávné opravě střechy

Mariánská studánka se nachází jižně od Břežnické brány a v průběhu staletí doznala četných změn. Původní, nehlubokou studnu, vykopané roku 1634 poustevníkem Jan Procházka z Nymburka. Na Svaté Hoře studna do té doby nebyla a zdejší poustevníci museli nosit vodu z města. Přinesená voda však v parných dnech nemohla pro osvěžení mnoha poutníků postačit. Tato původní studna byla později prohlubována nejprve na 18 m a konečně až na 78 m. Starý dřevěný příkrov nad ní byl roku 1673 nahrazen kapličkou, upravenou roku 1687 a později ještě mnohokrát.

Současný stav stavby nebyl uspokojivý, a proto dostala studánka v uplynulých letech nejprve novou šindelovou střechu. Použit byl speciální modřínový šindel, střecha dostala nové větrací otvory a kompletní rekonstrukce se dočkala i baň a ozdobná korouhev na její špicí. Práce pokračovaly uvnitř stavby – byla demontována poničená okna, opravuje se omítka a pod. Vše bylo hrazeno z grantů Středočeského kraje.

Častý dotaz, zda je ve studánce v současnosti voda, lze zodpovědět jen s obtížemi. V letním období voda patrně mírně vstupuje, v zimním pak se ve studni voda nalézá, ale v nedostatečném množství. Obecně však nedošlo k důkladnému prozkoumání pramene – výše uvedená tvrzení jsou podepřena pouze pohledem do studny. O složení (pitnosti) vody není v současné době žádná informace. Nízký stav vody pak

je způsoben především poddolováním podloží, kterým byl pramen stržen. Lze tedy jen doufat, že neodčerpávaná voda nedaleké důlní dílo zaplní a vrátí se tak i do svatohorské studánky.

Pavel Šmolík

Hledáme zpěvníky

Hledáme pro baziliku Kancionály - olomoucké vydání (modré) s poškozenou nebo zničenou vazbou (k převazbě). Převezmeme je zdarma nebo odkoupíme za symbolickou cenu. Kontaktujte nás na pavelšmolik@seznam.cz nebo na tel. 777 127 245, děkujeme.

Pro nově vznikající **audiovizuální kroniku** Svaté Hory hledáme jakékoliv **archivní záznamy** související s tímto poutním místem. Vítány jsou zejména **staré filmy** nebo též v současnosti již velmi obtížně dohledatelné **gramodesky**, například s nahrávkou Svatohorského zdrávasu. Jste-li ochotni nám tyto materiály zapůjčit, kontaktujte nás, prosíme, na adrese redakce časopisu.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2011

11. 4. - 15. 4.	8.00	Uzdravení rodových kořenů • P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
9. 5. - 13. 5.	8.00	S Pannou Marií Svatohorskou I. • P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
20. 5. - 22. 5.	13.00	Víkend se sv. Janem • P. Anton Verbovský, CSsR	800 Kč
30. 5. - 3. 6.	8.00	Modlitba – základ života • P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
6. 6. - 10. 6.	8.00	Kontemplantovat Kristovu tvář • P. Anton Verbovský, CSsR	1.510 Kč
16. 6. - 19. 6.	13.00	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané • Mons. Aleš Opatrný	1.200 Kč
20. 6. - 25. 6.	8.00	Exercicie pro kněze, trvalé jáhny a bohoslovce • P. Józef Augustyn, SJ	2.310 Kč
25. 7. - 29. 7.	8.00	Exercicie pro pedagogy, katechety, studenty ped. oborů, past. asistenty • P. Angelo Scarano	1.510 Kč
8. 8. - 12. 8.	8.00	O posledních věcech v naději • P. Anton Verbovský, CSsR	1.510 Kč
15. 8. - 19. 8.	8.00	S Pannou Marií Svatohorskou II. • P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
29. 8. - 2. 9.	8.00	Ježíš uzdravuje svým Duchem • P. Josef Michalčík, CSsR	1.510 Kč
28. 9. - 1. 10.	13.00	Exercicie pro varhaníky a chrámové hudebníky • P. Christian Martin Pšenička, OPræm	1.200 Kč
7. 10. - 9. 10.	13.00	Setkání pastoračních asistentů Arcibiskupství pražského • P. Vladimír Málek	-
10. 10. - 14. 10.	8.00	S Pannou Marií Svatohorskou III. • P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1.510 Kč
6. 11. - 12. 11.	8.00	Exercicie pro kněze I. • Mons. Ladislav Hučko	2.310 Kč
13. 11. - 19. 11.	8.00	Exercicie pro kněze II. • P. Vladimír Málek	2.310 Kč
20. 11. - 26. 11.	8.00	Exercicie pro kněze III. • Miloslav kardinál Vlk	2.310 Kč
27. 11. - 1. 12.	13.00	Exercicie Arcidiecézní charity Praha • P. Vojtěch Eliáš	1.800 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

21. 4.	Zelený čtvrtek. V 17.00 mše svatá na památku poslední večeře. Hudba: M. Duruffé - Ubi caritas, Tantum ergo ad.	SHS
22. 4.	Velký pátek. V 15.00 Křížová cesta v parku. Velkopáteční obřady v 17.00 Hudba při velkopátečních obřadech: chorální Janovy pašije ad.	SHS
23. 4.	Obřady velikonoční vigílie ve 21.00. Hudba: B. Korejs - Responsoriální žalmy ad.	SHS
24. 4.	Boží hod velikonoční. Hudba při mši svaté v 9.00: J. N. Hummel - Missa in B ad.	SHS, orchestr
25. 4.	Pondělí velikonoční. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 V 16.30 velikonoční koncert Svatohorského chrámového sboru.	SHS, orchestr
1. 5.	2. neděle velikonoční. Hudba při mši svaté v 9.00: H. Schroeder - Missa Lux et origo	SHS
7. 5.	Poutní mariánská sobota (1. sobota v měsíci). Pravidelné mše zůstávají zachovány. Program: 9.00 Mše svatá. Poté katecheze, adorace, možnost přijetí svátostí smíření, mariánská pobožnost.	vedou svatohorští redemptoristé
13. 5.	P. Marie Fatimské. Hudba při mši svaté v 17.00: Skladby pro harmonium a zpěv.	K. Falcníková, P. Šmolík
14. 5.	10. arcidiecézní pouť za duchovní povolání. Mše svatá v 11.00. Odpoledne doprovodný program. Zpívané latinské chorální nešpory v 16.30. Návčik v 16.00	Mons. Václav Malý MONS
20. 5.	Sv. Klementa Maria Hoffbauera, CSsR, svátek. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17.00	
21. 5.	Pouť bývalých příslušníků PTP. Mše svatá v 10.30 v bazilice Orelská pouť. Tridentská liturgie v 11.00 u Korunovačního oltáře	
27. 5.	Noc kostelů. Netradiční „večer otevřených chrámů“. Prohlídky, koncerty, výstavy ad. 19.00 – 23.00	
28. 5.	Pouť Matice Svatohorské. Mše svatá v 10.00. Poté ocenění dárců a Výroční členská schůze.	P. Jan Paseka
31. 5.	Navštívení P. Marie, svátek. Hudba při mši svaté v 17.00: J. Sýrůček: Missa Coronata Sacromontana (novodobá premiéra barokní skladby věnované Svaté Hoře). Ve spolupráci s Národním muzeem Praha.	SHS, komorní orchestr
2. 6.	Nanebevstoupení Páně, slavnost. Mše svaté v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00. Hudba v 17.00: P. Eben: proprium	SHS
4. 6.	Poutní mariánská sobota (1. sobota v měsíci). Pouť rodin pražské arcidiecéze. Mše svatá v 11.00. Odpoledne doprovodný program (např. vystoupení smíšeného sboru KTF UK „Acant“)	Centrum pro rodinu AP Mons. Michael Slavič.
8. 6.	Benefiční koncert na stavbu nových velkých varhan v bazilice v 18.00 hodin	V. Kříž, V. Rejlek, P. Šmolík
11. 6.	Zpívané latinské chorální nešpory v 16.30. Návčik v 16.00	MONS
12. 6.	Seslání Ducha svatého, slavnost. Hudba při mši svaté v 9.00: Skladby pro dvojice varhany a dva sbory.	SHS, P. a M. Šmolíkovi

Letošní Korunovace 3. 7. 2011

SHS - Svatohorský chrámový sbor, MONS - Centrum pro duchovní hudbu

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

- Neděle:** Areál otevřen 6.30 - 17.00
Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30
Modlitba posvátného růžence v 15.00, zpívané nešpory v 16.15
Před mši svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky
Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a po nešporách v 16.15
- Pondělí - sobota:** Areál otevřen 6.30 - 18.00
Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00
Modlitba posvátného růžence v 16.30
Před mši svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky
Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00
- Schody:** Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30). Přístup z ambitu dočasně omezen.
- Svátoost smíření:** Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mši svatou, na požádání kdykoli.
- Svátoost křtu:** Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.
- Svátoost manželství:** Je třeba, aby se zájemci o tuto svátoost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.
- Ve středu** od 18.00 katechismus pro dospělé ve farním sále.
- Ve čtvrtek** po odpolední mši svatě půlhodinová adorace.
- V pátek** mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
- V sobotu** po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii.
- V sobotu** po mši svatě v 9.00 hodin setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz.
- 1. sobota v měsíci** květnu až říjnu Poutní mariánská sobota. Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 zůstávají zachovány. Po mši svatě v 9.00 katecheze, adorace s možností přijetí svátoosti smíření a mariánská pobožnost.
- 3. neděle v měsíci** přenáší mši svatou v 9.00 Radio Proglas.
- Jedenkrát v měsíci** v 16.30 latinské zpívané chorální nešpory. Návčik v 16.00.
- V postní době** v pátek od 16.30 a v neděle od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence.
- V květnu** denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba**Provozuje** Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz.**E-shop:** <http://shop.svata-hora.cz>**Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží** neděle: I. - XII.: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII.: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X.: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII.: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.**Prohlídka areálu** s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč, cizojazyčný výklad 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma.**Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem** zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.**SVATÁ HORA** Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 80 Příbram II, tel.: 777 127 245, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>.

Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Anton Verbovský, CSsR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání časopisu pište na adresu redakce.

Velikonoce

světlo do všedního dne

Abychom nepozbyli odvahy
a nestali se cyniky,
září nám do všedního dne
světlo Velikonoc:

Ukřížovaný žije,
a všichni ti, kteří trpí
ve spojení s ním,
budou žít.

*Radostné prožití velikonočních svátků a bohatou duchovní pomlázku
Vám přejí svatohorští redemptoristé a jejich spolupracovníci.*

